

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และระดับความมุ่งหวังในการเรียน ของนักเรียนชั้น มศ. ๓ โรงเรียน
มัธยมสาริทธิวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญาโท

ของ

ประยुทธิ์ วิชระคินยั

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาามหัทิต

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ได้

.....อนุวัตร วัฒนกุล..... ประธาน

.....พจน์ เจริญ..... กรรมการ

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์นาฏเจดีย์ว สุมาวงศ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญย้ง เจริญยิ่ง ที่ไถ่กรุณารับเป็นที่ปรึกษา คร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ คร. วิรุฬห์ วิเชียรโชติ และ อาจารย์จรูญ โกมลบุญย์ ที่กรุณาให้แนวคิด อาจารย์สำเริง บุญเรืองรัตน์ ที่ไถ่กรุณาให้คำแนะนำในเรื่องทางสถิติ อาจารย์สุวัฒน์ โสคติทัต ที่ไถ่กรุณาช่วยตรวจแก้สำนวนภาษาในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ รวมทั้ง รองศาสตราจารย์สกลลักษณ์ หิตถักดิ์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาวิตรีวิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับมัธยม ที่ได้อำนวยความสะดวกในการทดสอบเก็บ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ คุณอำพล โอง์เคลือบ ที่ได้ให้คำแนะนำในเรื่องทางสถิติเป็นอย่างมาก คุณประสิทธิ์ เสรีกิจวงศ์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการแจ่มแนบ และช่วยในค่านอื่น ๆ อีกมาก ตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้.

ประยุทธ์ วัชรศิษย์

ค.	ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน	๓๘
ง.	ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน	๓๙
จ.	ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับระดับความมุ่งหวังในการเรียน	๓๙
ฉ.	ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน	๔๐
ช.	ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน ของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน	๔๒
๔	สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และเสนอแนะ	๔๕
	ความมุ่งหมาย	๔๕
	กลุ่มตัวอย่าง	๔๕
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๔๕
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๔๖
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๖
	อภิปรายผล	๔๖
	ขอเสนอแนะ	๕๑
	๑. สำหรับผู้เป็นนิสิตอาจารย์หรือผู้ปกครอง	๕๑
	๒. สำหรับครูและแผนกแนะแนว	๕๒
	๓. สำหรับผู้ที่วิจัยต่อไป	๕๒

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑. กลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศ และสายวิชา	๒๕
๒. กลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู เพศ และสายวิชา ...	๒๖
๓. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และ เปรียบเทียบเป็นร้อยละ	๓๐
๔. สภาพการ สโมสรของนิคามารคาคึกเป็นร้อยละ	๓๑
๕. สภาพการมีชีวิตของนิคามารคาคึกเป็นร้อยละ	๓๒
๖. แสดงอาชีพของนิคามารคาคึกเป็นร้อยละ	๓๒
๗. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง เด็กกลุ่มที่มีลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน สูงและต่ำ กับคะแนนความรัก การลงโทษ และการ คาดหวัง เอา กับ เด็ก	๓๓
๘. ค่าความแตกต่างของคะแนนลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากปู่ปกครองแม่ให้ความรัก และคาดหวัง เอา กับ เด็ก	๓๕
๙. ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ของ เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจาก ปู่ปกครองแม่ให้ความรัก และแบบคาดหวัง เอา กับ เด็ก	๓๖

๑๐.	ค่าความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนเมื่อได้รับการ การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน	๓๗
๑๑.	ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังระหว่าง เด็กชาย และ เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครูปกครองในแบบ ให้ความรัก และคาดหวัง เอาอกับเด็ก	๓๘
๑๒.	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง เด็กกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน สูงและค่ากับระดับความมุ่งหวังในการ เรียน	๓๘
๑๓.	ค่าความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการ เรียนของ เด็กที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ	๔๐
๑๔.	ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังในการ เรียน ระหว่าง เด็กชายและ เด็กหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ระดับเดียวกัน	๔๑
๑๕.	ค่าความแตกต่าง ของระดับความมุ่งหวังในการ เรียนในเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครูปกครองใน แบบให้ความรักและคาดหวัง เอาอกับเด็ก	๔๓
๑๖.	ค่าสถิติพื้นฐานของสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับการอบรม เลี้ยงดูของพ่อแม่	๕๐
๑๗.	ค่าสถิติพื้นฐานของสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับระดับ ความมุ่งหวังในการ เรียน	๕๑

ตาราง

หน้า

๑๘.	คำศัพท์พื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย	
	สองกลุ่ม	๖๒

คำนำ

ในปัจจุบันนี้ปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนนับเป็นปัญหาที่กำลังสนใจกันมาก ถ้าจะแบ่งปัญหาออกตามประเภทที่เกิดแห่งปัญหาแล้วก็จะแบ่งได้เป็น ปัญหาที่มาจากตัวเด็กเอง ปัญหาที่มาจากบ้าน ปัญหาที่มาจากโรงเรียน และปัญหาที่มาจากชุมชน ในบรรดาปัญหาทั้งหมดที่กล่าวนี้ ปัญหาที่มาจากบ้าน นับได้ว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมาก ดังที่สภามันส์สติกการเด็ก แห่งมหาวิทยาลัยมินนิโซตาได้พิมพ์หนังสือ เรื่องการเลี้ยงดูและอบรมเด็ก มีข้อความตอนหนึ่งว่า สภาพความเป็นไปโดยทั่ว ๆ ไป ภายในบ้านระหว่างที่เด็กอยู่ในวัยเติบโตไปเกิน ๑๒ ปี และย่างเข้าสู่วัยรุ่นมีความสำคัญจนหาค่าที่จะกล่าวโดยยาก ความเจริญทางความรู้สึก สติปัญญาในอนาคตของเด็ก ย่อมนับขึ้นอยู่กับการเริ่มต้นชีวิตในบ้านก่อนเข้าโรงเรียน ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองไม่เข้าใจในความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วเด็กก็จะไปเจริญไปได้เท่าที่ควร และจากการที่ ศิริพร หลิมศิริวงศ์ ได้อ้างถึงผลการศึกษาค้นคว้าของเดวิดวอร์น โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิง ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง สาม และห้า ในพระนครรวมสามร้อยสิบสองคน พบว่า ปัญหาสำคัญของเดวิดวอร์น คือบิดา มารดาไม่ให้ความรักความเอาใจใส่

นิยม ศรีใสภา ปัญหานักเรียนระดับมัธยมศึกษา ๕๗ หน้า

มหาวิทยาลัยมินนิโซตา สภามันส์สติกการเด็ก การเลี้ยงดูและอบรมเด็ก
๑๒ หน้า.

ศิริพร หลิมศิริวงศ์ ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง ปริญญาโท ๕ หน้า.

ไม่ปรองคองกันและปกครองอย่าง เข้มงวดกวดขันมากเกินไป ในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กนี้
 จากรายงานการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน ซึ่งตีพิมพ์เสนอต่อคณะกรรมการ ศูนย์การป้องกันอาชญากรรม
 กระทรวงมหาดไทย ซึ่งได้รวบรวมพิมพ์เผยแพร่ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๐๔ ก็ได้ประมวล
 สาเหตุที่ทำให้เด็กมีความประพฤติเสื่อมส่วนหนึ่งว่ามาจากครอบครัวและผู้ปกครอง และได้ยกปัญหา
 ที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรมาเป็นสาเหตุหลายข้อ อาทิเช่น พ่อแม่ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่
 หอคทั้งเด็ก ไม่มีเวลาสำหรับเด็ก ไม่ภาคช้อบรมและลงโทษเด็กในทางที่เหมาะสม ขาด
 ความรู้ทางจิตวิทยาเกี่ยวกับการอบรมเด็ก ส่งเสริมเด็กในทางฟุ้งเพื่อ สนับสนุนให้เด็กประพฤติ
 ไม่สมควร เป็นต้น นอกจากนี้คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ^๒ ยังได้กล่าวอีกว่า
 เด็กเกเรส่วนมากมาจากบ้านที่ประสบความยาก บ้านที่เช่าลักษณะบ้านแคบเพราะมรดกกรรม
 หรือการทอดทิ้งหลบหนีของผู้ปกครอง บ้านที่เสื่อมโทรม เพราะแม่บ้านมีความประพฤติไม่ดี พ่อบ้าน
 เป็น โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือเป็นอาชญากร และจากที่ กลุ่กและกลุ่ก^๓ (Gluck and Gluck)
 ได้ศึกษาลักษณะร่างกายจิตใจ และพื้นฐานทางครอบครัวของเด็กเกเรहारอยคน และเด็กไปเกเร
 อีกรายคน พบว่าลักษณะชีวิตครอบครัวของเด็กแต่ละคนทำให้คาดได้ว่า เด็กคนนั้น ๆ จะเป็น
 เด็กดีหรือเกเร องค์ประกอบที่เผลอพัฒนาการทางบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของเด็ก นี้ด้ง
 ต่อไปนี้ คือ ความรักของมารดา ความรักของบิดา การเลี้ยงดูของมารดา วินัยของบิดาหรือ
 วิชาที่บิดาใช้เพื่อให้บุตร เชื่อฟังคำสั่งสอน และความรักใคร่ปรองคองกันของครอบครัว

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า บ้านโดย เฉพาะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพล
 ต่อเด็กหลายประการ และอิทธิพลประการหนึ่งที่ได้รับจากการให้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือ

^๑ กระทรวงมหาดไทย รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน ๖ หน้า.

^๒ คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ รู้จักปัญหานักเรียน ฉบับที่ ๒
 ๑๘ หน้า.

^๓ กระทรวงศึกษาธิการ กรมการฝึกหัดครู พัฒนาการ ของครอบครัวและ เด็ก ๑๐๒ -
 ๑๐๔ หน้า.

ผู้ปกครองเป็นอย่างมาก คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ดังที่ มอร์โรและวิลสัน^๑ (Morrow and Wilson) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น มักจะมีคามารถทำให้การชบเชยและยอมรับ แสดงความสนใจและเข้าใจเด็กอย่างมาก เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว และเลียนแบบพ่อแม่ ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มักจะมีคามารถที่ขมขู่ เข้มงวดกวดขันเด็กจนเกินไป ลงโทษเด็กบ่อย ๆ หรือมีเดะนั้นก็ปกป้องเด็กหรือผลักดันเด็กจนเกินไป และแสดงให้เห็นว่า มีความคาดหวังเอาแก่เด็กในเรื่องความสำเร็จอย่างสูง หรือต่ำเกินไป นอกจากนี้ ดริวส์ และ ทีแฮนด์^๒ (Drews & Teahand 1957) ได้พยายามที่จะสำรวจทัศนคติของพ่อแม่ในการเลี้ยงดูเด็กที่มีต่อความล้มเหลวและความไม่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เขาพบว่าแม่ของเด็กที่มีความล้มเหลวเหล่านั้น จะมีการใช้อานาจและ เข้มงวดมากกว่าแม่ของเด็กที่ไข้ความล้มเหลว แต่อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนของการวิจัยในครั้งนี้ ก็คือ เขาไม่ได้พิจารณาถึงการรับรู้ของเด็ก ในเรื่อง ทัศนคติที่เด็กมีต่อการยอมรับเลี้ยงดู

เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่เกี่ยวกับ ความสำเร็จ และกายลุ่มเหลว มีส่วนสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังเป็นอย่างมาก ดังที่ ดร. สมพร บัวทอง^๓ ได้กล่าวไว้ว่า การที่เด็กจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดสมความคาดหมายของตนหรือไปนั้น ขึ้นอยู่กับว่าเด็กกะประมาณ หรือตั้งความมุ่งหวังเกี่ยวกับผลการกระทำของตน

¹William R. Morrow, and other, "Family Relations of Bright High Achieving and Under - Achieving High School Boys" Child Development, 32 - 500 - 506, 1961.

²Thomas Hilliard, and other "Maternal Attitude and the Non - Achievement Syndrome" The Personality and Guidance Journal, 47 : 424, 1969.

^๓สมพร บัวทอง สัมพันธ์ภาพระหว่างประสมการณ์ในการเรียน และระดับความมุ่งหวัง กับผลการกระทำ ๑ หน้า.

R

ไว้ในระดับใด เด็กที่ถึงความหวังไว้ในระดับที่สูงเกินความสามารถที่แท้จริงของตนมาก ย่อม
มีโอกาสบรรลุผลของความหวังได้น้อย ส่วนเด็กที่ถึงความหวังเกี่ยวกับผลการกระทำไว้ใน
ระดับใกล้เคียงกับความสามารถของตนเอง ย่อมมีโอกาสที่จะพบกับความสำเร็จได้ยาก และ
คร. สมพร บัวทอง ได้สรุปไว้ว่า ความสำเร็จนั้นจะทำให้เด็กยกระดับความหวังขึ้น ส่วน
ความล้มเหลว นั้นลดตรงกันข้าม กล่าวคือ ทำให้เด็กลดระดับความหวังในการกระทำสิ่งเดียว
กันในครั้งต่อไปลง

ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น พอจะเห็นได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูเด็กของทางบ้านกับคาม
สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและระดับความหวังในการ เรียนของเด็กมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอยู่
มากพอสมควร แต่ยังไม่ได้มีการศึกษาคนควาเกี่ยวกับความสัมพันธ์เหล่านี้อย่างกว้างขวาง

ผู้เขียนได้พบแบบสอบถามชื่อ Bronfenbrenner Parent Behavior (B P B)
ซึ่งใช้สำหรับวัดการ รับรู้ของ เด็กในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความรัก
(Love) การลงโทษ (Punishment) และการคาดหวังเอา กับ เด็ก (Demand) อันนับได้ว่า
เป็นการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญมาก สิ่งนี้จึง เป็นแรงค้ำใจให้ผู้เขียนศึกษา
เพิ่มเติมและได้ความคิดว่า ถ้าหากจะนำแบบสอบถามนี้มาก็คัดแปลง เพื่อให้ศึกษาเกี่ยวกับเด็กในประเทศไทย
ให้ทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ระดับความหวัง
ในการ เรียนของเด็กเพียงใด ก็คงจะเป็นประโยชน์ต่อการ ศึกษา และการแนะแนว เป็นอันมาก

ความมุ่งหมายในการศึกษาคนควา

การคนควาค้างนี้มีความมุ่งหมายที่จะทราบสิ่งดังต่อไปนี้ คือ

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู
ของผู้ปกครองหรือไม่
๒. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองทั้งสามอย่าง ก็คือการให้ความรัก (Love)
การลงโทษ (Punishment) และการคาดหวังเอา กับ เด็ก (Demand) นั้นจะทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์
ทางการ เรียนต่างกันหรือไม่

๓. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแต่ละแบบนั้น เด็กชายและเด็กหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันหรือไม่ ๘
๔. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองทั้งสามอย่างนั้น เด็กจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันหรือไม่
๕. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแต่ละแบบนั้น เด็กชายและเด็กหญิงจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันหรือไม่
๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังในการเรียนหรือไม่
๗. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันหรือไม่
๘. เด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันหรือไม่
๙. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแต่ละแบบนั้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันหรือไม่

ความสำคัญของการศึกษาคนควา

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ จะเป็นประโยชน์ดังนี้

๑. เพื่อให้ทราบอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็ก
๒. ผลการค้นควาให้ประโยชน์ต่อบิดามารดา ผู้ปกครอง ครู และแผนกแนะแนว ในอันที่จะส่งเสริมให้เด็กมีความเจริญก้าวหน้าในทางการเรียน และในอนาคตให้มากยิ่งขึ้น
๓. เพื่อให้มีแบบสอบถามไว้ใช้ในการศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก การลงโทษและการคาดหวังเอาแก่กับเด็ก
๔. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจ ที่ศึกษาค้นคว้าต่อไป

สมมติฐาน

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง
๒. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก การลงโทษและการคาดหวังเอา กับเด็ก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
๓. เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแต่ละแบบ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
๔. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรักการลงโทษและการคาดหวังเอา กับเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน
๕. เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแต่ละแบบจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน
๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังในการเรียน
๗. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน
๘. เด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน
๙. ในสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดู ของผู้ปกครอง แต่ละแบบนั้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็กในการอบรมเลี้ยงดูนั้น จะศึกษาเฉพาะเด็กที่พ่อแม่ใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันไปในสามแบบคือ

- การให้ความรัก (Love)
- การลงโทษ (Punishment)
- การคาดหวังเอาภัยเด็ก (Demand)

๒. ในการศึกษาครั้งนี้ จะทำกับเด็กนักเรียนชั้น บศ. ๓ ของโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม แยกออกเป็นสายสามัญและสายอาชีพ ในชั้น บศ. ๓ นี้มีนักเรียนจำนวนรวมทั้งสิ้น ประมาณ

๒๒๐ คน

๓. ในการศึกษาครั้งนี้ จะกระทำในขอบเขตของความสัมพันธ์ในการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น

กำหนดศัพท์เฉพาะ

๑. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง หมายถึงบุคคลที่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็ก ว่าเป็นระยะเวลาอัน
ที่สุด

๒. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ที่สามารถ
แยกออกได้เด่นชัด ในสามลักษณะ คือ การให้ความรัก การลงโทษและการคาดหวังเอาภัยเด็ก

๓. ความรัก หมายถึงการรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดู ของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง
ในด้านการให้การแนะนำ สนับสนุนและช่วยเหลือ การยินดีที่จะอยู่กับลูก การยกย่อง การคุ้มครอง
และการทำให้ลูกมีความเชื่อมั่นในตนเอง

๔. การลงโทษ หมายถึงการรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง
ในด้านการลงโทษทั้งทางกายและทางจิตใจ เช่นการเฆี่ยนตี การดุด่า การไปพิจารณาถึงความ
ตองการของลูก การกักสิทธิ์พิเศษ เป็นต้น

๕. การคาดหวังเอาภัยเด็ก หมายถึงการรับรู้ที่เด็กมีต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
หรือผู้ปกครอง ในด้านการควบคุม การเรียกร้องเอาจากลูก เช่น ในด้านความสำเร็จ ความรู้สึก
ไปพอใจเมื่อลูกกระทำผิด

๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงผลสำเร็จในการเรียน ในที่นี้พิจารณาจาก ผลการเรียนของเด็ก โดยถือคะแนนเฉลี่ยปลายปี ของนักเรียนในชั้น มศ. ๒

๗. รัศมีความมุ่งหวังในการเรียน หมายถึง เป้าประสงค์ที่เด็กตั้งไว้สำหรับตนเอง และเป็นสิ่งที่เขาพยายามจะทำให้สำเร็จ โดยวัดจากความแตกต่างระหว่างผลการกระทำ และความคาดหวังของเขา ในที่นี้หาจากความแตกต่างระหว่างความคาดหวังในผลการสอบที่เป็น คะแนนเฉลี่ยปลายปี ของนักเรียนในชั้น มศ. ๓ ซึ่งยังไม่ทราบผลและคะแนนเฉลี่ย ปลายปีในชั้น มศ. ๒ ของเด็กคนนั้น ๆ ที่ได้รับ จะถือว่ารัศมีความมุ่งหวังสูงหรือต่ำพิจารณาจาก

ก. รัศมีความมุ่งหวังในการเรียนสูงโคแก คะแนนที่คาดหวังในชั้น มศ. ๓ มากกว่าคะแนน มศ. ๒

ข. รัศมีความมุ่งหวังในการเรียนต่ำโคแก คะแนนที่คาดหวังในชั้น มศ. ๓ น้อยกว่าคะแนน มศ. ๒

๘. นักเรียน หมายถึงนักเรียนชั้น มศ. ๓ โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เท่านั้น

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

✓ เป็นที่ยอมรับกันในวงการศึกษาศาสตร์และจิตวิทยาว่าการอบรมเลี้ยงดูเด็ก เป็นองค์ประกอบ ที่มีความสำคัญต่อ มวลิกภาพของเด็ก แต่หากการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่งเจริญขึ้นภายหลัง วิทยาศาสตร์สาขาอื่น ๆ คั้งที่ เซียร์ แมคคอบี และเลอวิน (Sear, Maccoby and Levin) ไคกล่าวไว้ ในการค้นคว้าของเขาว่า ถึงแม้นักการศึกษาและนักปรัชญาทางสังคม จะได้นึกคิ นานถึงอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูเด็กว่า มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคม และมีผลต่อสติปัญญา ของเด็ก แต่คั้งยังไม่ไคมีการค้นคว้ากันอย่างจริงจังจ้ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ จนกระทั่ง

4. ¹ Robert Sear, and others, Pattern of Child Rearing, pp. 2 -

คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะวงการวิทยาศาสตร์ เห็นพฤติกรรมของมนุษย์ทั่วไปนั้น เป็นเรื่องธรรมดา หรืออาจจะเห็นเพราะว่า นักวิทยาศาสตร์ถือว่าการอบรมเลี้ยงดูเด็ก เป็นเรื่อง ของสตรี ซึ่งถือเป็นมรรยาท ไม่สมควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชาย ดังนั้นผู้เป็นมารดาจึงต้องแก้ไขปัญหา นกยตนเองตลอดมา ถึงแนวการอบรมเลี้ยงดูจะเป็นปัญหาใหม่ในวงการวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ แต่ในปัจจุบันก็ได้รับความสนใจกันกว่าอยู่ในวงการวิทยาศาสตร์เชิงพฤติกรรม

เกี่ยวกับการศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น โรเบิร์ต เซียร์^๑ นั้นว่าเป็นผู้วาง มาตรฐานในการศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบต่าง ๆ ที่มีผลต่อพัฒนาการแห่งบุคลิกภาพของ เด็ก ส่วนไซมอนด์^๒ (Symonds) ได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยเปรียบเทียบ ลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น ๓ ประเภท เช่น การยอมรับและการทอดทิ้ง การชมเชยและการ ยอมตาม เป็นต้น นอกจากนี้ยังกล่าวถึงผลของการอบรมเลี้ยงดูต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลร่องแบบหนึ่ง ได้แก่การให้ความรัก คอก^๓ (Cox) ได้ อธิบายเรื่องความรักของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กไว้ว่า มีลักษณะพฤติกรรมต่อไปนี้

- การให้ความสำคัญแก่เด็กเป็นอันดับแรก ได้แก่การอบรมเลี้ยงดู โดยการให้ ในสิ่งที่เด็กต้องการจริง ๆ พ่อ ๆ กับการให้โดยที่พ่อแม่คิดว่าเด็กต้องการ และพ่อแม่หวังว่า เด็กอาจจะต้องการ
- การให้ตรงตามพัฒนาการ ได้แก่พ่อแม่ตั้งความมุ่งหวังและความต้องการ (Demand) ไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถทางอารมณ์ สังคม ร่างกาย และทักษะของเด็ก ที่พึงมีได้ตามขั้นตอนของพัฒนาการ
- การยอมรับและยกย่องเด็ก ได้แก่การแสดงออกโดยพ่อแม่แสดงความรักแก่

¹Robert Sear, and other, Ibid., p. 8.

²P. M. Symonds, Psychology of Parent-Child Relationship, p. 18.

³T. M. Cox, and other, Child Development, 32 : 640, 1961.

และยอมรับเด็กแต่ละคนตามความสามารถและขีดจำกัดของสมอง อารมณ์ และร่างกาย

ความรักมีความสำคัญต่อเด็กมาก ดังที่ไคมีผู้ศึกษาปัญหาความสัมพันธ์ของเยาวชนและคนพบว่า เด็กที่มีความประพฤติกดี เป็นเด็กที่มีสัมพันธ์ภาพอันดีกับบิดามารดา ส่วนหนึ่งของเขาที่ประพฤติก็น่าเป็นเด็กขาดความสัมพันธ์อันดีกับบิดามารดาของเขาเอง เด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติเหล่านี้ รู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รักตน แลกลายเป็นเด็กที่เกลียดโลก อยากจะทำร้าย อยากจะเป็นศัตรูต่อทุก ๆ คนในโลก นอกจากนั้นยังมีผู้กล่าวว่า หน้าที่ของครอบครัวที่มีต่อเด็กประการแรก นอกเหนือไปจากการสนองความต้องการของทางร่างกายแล้ว ยังจะต้องให้ความรัก ความอบอุ่น และปลุกฝังให้เด็กมีความรู้สึกมั่นคงอีกด้วย บางท่านอาจจะพูดว่า ขอความเหล่านี้ก็เป็นความจริงที่เห็น ๆ กันอยู่แล้ว และอาจจะวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นเรื่องที่จะต้องเป็นเช่นนั้นโดยไม่ต้องพูดถึงเลย แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะบางทีเด็กได้รับความยุ่งยาก เนื่องจากพ่อแม่ไม่เอาใจใส่สนับสนุนบุตรเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะว่าพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจจะให้บุตรเกิดมา และถือบุตรเป็นสิ่งกีดขวางความสำเร็จของตนเอง ฉะนั้นเด็กอาจจะไม่เป็นที่ต้องการ เพียงแต่เกิดมาให้พ่อแม่จะต้องเลี้ยงดูเพิ่มขึ้นอีกเท่านั้น

การให้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ อีกประการหนึ่ง คือ การลงโทษ สถาบันสวัสดิการเด็ก^๓ แห่งมหาวิทยาลัยมินนิโซตา ไคกล่าวไว้ว่า สำหรับคนทั่วไปแล้ว "การลงโทษ" นั้นหมายถึงการทาลงโทษทางร่างกาย การแสดงความไม่พอใจ การตีเคียน หรือการเฉยเมยไม่ใส่ใจต่อเด็กนั้น เป็นแบบแผนการทาลงโทษที่ผิด แม่เราปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงการทาลงโทษ แต่ก็มีหลายครั้งที่เด็กทาลงความผิดโดยไม่ตั้งใจจึงจำเป็นต้องมีการป้องกัน เพื่อไม่ให้เขาทำผิดในเวลาต่อไปข้างหน้า

^๑ คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ค. ๕๖ หน้า.

^๒ มหาวิทยาลัยมินนิโซตา สถาบันสวัสดิการเด็ก ค. ๕๑ หน้า.

^๓ ค. ๑๓๓ หน้า.

การลงโทษเด็ก เพื่อให้เด็กไม่ประพฤติเช่นนั้นอีก เป็นแต่เพียงจุดประสงค์รองลงมาจากความ
 ต้องการที่จะจูงใจให้เด็กรู้จักการบังคับตนเอง และตัดสินใจโดยตนเอง บ่อยครั้งที่การทรมาน
 ไร้มลเพราะเด็กไม่เข้าใจว่าทำไมตนจึงถูกทรมาน ฉะนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
 อธิบายให้เด็กทราบว่า เขาทำอะไรผิด หรือไปถูกตองอย่างไรและให้แนกึกแก่เด็กควยว่า เขา
 จะตองทำอะไรจึง จะเป็นการถูกตอง ถ้าหากเราหวังจะให้เด็กกระทำในสิ่งที่ถูกตองจริง ๆ
 ตอไปภายหน้าแล้ว การลงโทษควรมีหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น การทรมานควรมีเหตุผล และทำทันที
 โดยเฉพาะกับเด็กที่ยังเล็กอยู่ การลงโทษโดยทันทีบิโค่นมายถึงการลงโทษควยวิธีรุนแรงและโกรธซัง
 แต่หมายความว่าตองลงโทษในขณะที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เพราะเด็กบิควายจำใน
 ระยะเวลาอันสั้น ไม่เช่นนั้นเด็กอาจจะลืมไปแล้วว่าโก่นทำผิดอะไรทำไมจึงถูกทรมาน เป็นต้น
 นอกจากนั้น การทรมานที่ไม่สมควรอาจจะบิอันตรายขาก เช่น เด็กเกิดควมหวาดกลัวพ่อแม่ เพราะ
 ใกรับการลงโทษที่บิยุติธรรมบอย ๆ หรือรุนแรง เด็กจะกลายเป็นคนขูดเพื่อหลีกเลี่ยงการถูก
 ลงโทษ และจะปลุกฝงนิสัยการหลอกลวงซัน เป็นต้น

การอบรมเลี้ยงดูของอุปการคองที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือการควคหวังเอาภัยเด็ก พ่อแม่
 ส่วนมากตองการใให้เด็กกระทำสิ่งที่คังงานซึ่งคนไม่เคยบิโอกาสขากอน เช่นหวังจะให้ลูกโตซันเป็น
 หนายควมหรือเป็นแพทย ก็พยายามที่จะเช้นลูกใให้คองอย่างซันหวังไว้ บางทีเด็กอาจจะมึรสนิยม
 และควมสามารถตรงกันขามกับที่พ่อแม่คังใจจะใให้เป็น และถ้าพ่อแม่มึงคัมเด็กมากเกินไปก็ใพอกับ
 ทาลายควมสำเร็จในอนาคตของเด็กลงโดยสิ้นเชิง ผลที่พ่อแม่จะใกรับจากการใใช้สิทธิ์ของควม
 เป็นพ่อแม่ ตักสินโศกชตาของเด็ก็ คือควมขบซัน และควมบิพอใจ

จากการที่เชียว^๒ สัมภาษณ์ขารควเกี่ยวกับเรื่องนัพบคว พ่อแม่บางคองหวังที่จะใให้ลูก
 ปฏิบัติตามทันที เมื่อเขาบอกใให้เงียม หรือใให้ขบของหรือเรื่องอื่น ๆ นั้น ขารควคถึง ๕๖% ตอง

^๑ มหาวิทยาลัยบิโนซิดา สถาบันสวัสดิการเด็ก ค ๒๖๓ หน้า.

^๒ Robert Sear, and others, Ibid., p. 301.

การให้ปฏิบัติตาม แต่เน้นเฉพาะบางเรื่อง อาจจะคาหนหรือลงโทษอย่างอื่น ถ้าไปปฏิบัติตาม
เขียร์ สรป่าว่า พ่อแม่ที่มีการศึกษาระดับกลางและระดับสูง มักจะใช้การคาดหวังเอกับเด็กน้อย
กว่าพ่อแม่ที่มีการศึกษาระดับต่ำ

แต่อย่างไรก็ตาม การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น นิยมศึกษาในลักษณะ
ที่เด็กรับรู้ไว้ได้เพียงใด ดังที่ ฮิลเลียค กล่าววว่า การศึกษาค้นคว้าความจริงในปัจจุบันนั้น
พิจารณาในแง่ที่คนรับรู้มากกว่า เพราะวามกกดจะแสดงพฤติกรรมออกไป ไม่ใช่ในรูปของความจริง
แต่เป็นในรูปของการรับรู้ในเรื่องความจริงนั้น ๆ ของเขา ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความต้องการ
และค่านิยมของเขา

ดังที่โลกกล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง โดยเฉพาะในค่าน
การให้ความรัก การลงโทษ และการคาดหวังเอกับเด็กนั้นมีความสำคัญต่อพฤติกรรมของ เด็ก
เป็นอย่างมาก และอิทธิพลค่านหนึ่งที่มีต่อเด็กก็คือ อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ เด็ก
ดังนั้นจึง เป็นสิ่งที่สมควรจะศึกษาค้นคว้าอยู่มาก

ผลสัมฤทธิ์นั้น กูด (Good) กล่าววว่า คือการทำให้สำเร็จ (accomplishment)
หรือประสิทธิภาพทางค่านการกระทำในทักษะที่กำหนดให้หรือในค่านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทาง การ
เรียนนั้น ก็หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge attained) หรือการพัฒนาทักษะในทาง
การเรียน ซึ่ง โดยปรกติก็พิจารณาจากคะแนนสอบทกา, เคนให้ หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมาย
ให้ หรือทั้งสองอย่าง

ฮิลเลียค โลกกล่าวไว้ว่า ความสัมพันธ์ และค่านสัมฤทธิ์ผลค่านนั้น มีความสัมพันธ์
กับทัศนคติของพ่อแม่ต่อการเลี้ยงดู กล่าวคือ แม่ของผู้ที่มีความสัมพันธ์อันจะให้การอบรม

¹Thomas Hilliard, and other, Ibid., p. 424.

²Cater V. Good (ed), Dictionary of Education, 1959, p. 7.

³Thomas Hilliard, and other, Ibid., p. 426.

เลี้ยงดูแบบยอมรับมากกว่าตอตั้ง

นอกจากนั้น อัลเมเดีย (Almedia) ยังได้กล่าวไว้ในการศึกษาของเธอว่า เด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์ปานกลางจะมีความรู้สึกว่า แม่ของเขารักเขาอย่างมีความสัมพันธ์กับกะเนนสอบ ส่วนเด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์สูง มีความรู้สึกวามแม่ของเธอให้อ่านาจกับเขา อย่างมีความสัมพันธ์กับกะเนนสอบ ส่วนเด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีความรู้สึกวามแม่ของเธอเขารักเขาน้อยกว่า พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับปานกลาง และระดับสูง

เมื่อได้กล่าวถึง การยอมรับเลี้ยงดู และผลสัมฤทธิ์แล้วก็จะกล่าวถึง ระดับความมุ่งหวังต่อไป เพราะระดับความมุ่งหวังเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์มีช้อย

สำหรับระดับความมุ่งหวัง (Level of Aspiration) นั้น รัสเซลล์ (Russell) อธิบายว่า ระดับความมุ่งหวัง (หรือระดับความปรารถนา) อาจจะถูกจัดเข้าเป็นรูปพิเศษของทัศนคติที่มีอิทธิพลต่อการคิดของเด็ก เกี่ยวข้องกับทัศนคติของเด็กที่มีต่อตนเอง และจะเกี่ยวข้องกับระดับความยากง่ายของงาน ที่ให้เด็กเลือกเป็นเป้าหมายประสงค์ สำหรับการประกอบกิจกรรมของเขา ส่วนวิทเทคเกอร์ (Whittaker) ได้ให้ความจำกัดความ ระดับความมุ่งหวังไว้ว่า คือเป้าหมายประสงค์ที่เด็กบุคคลตั้งไว้สำหรับตนเอง และเป็นสิ่งที่เขาจะพยายามทำให้สำเร็จ ระดับความมุ่งหวังเกี่ยวข้องกับความยากของการเรียนรู้ ซึ่งบุคคลมุ่งนั้นจะทำให้สำเร็จ และกับปริมาณงานที่หวังว่าจะทำได้ ในเวลาที่จำกัด กล่าวอย่างสั้น ๆ ว่า ระดับความมุ่งหวังคือเป้าหมายประสงค์ ในการเรียนรู้ อย่างจำเพาะเจาะจงที่บุคคลตั้งไว้สำหรับตนเอง

¹Gynthia Hyacith Almedia, "Children Perception of Parental Authority and Love, School Achievement and Personality" Dissertation Abstracts, 29 : 3863 A, 1969.

²David H. Russell, Children's Thinking, p. 186.

³James O. Whittaker, Introduction to Psychology, p. 580.

ระดับความมุ่งหวัง แยกออกได้หลายชนิด เลอวิน^๑ กล่าวว่า ระดับความมุ่งหวัง
แยกออกเป็น ๓ ชนิด

๑. ระดับความมุ่งหวังระดับต่ำสุดที่ทุกคนตั้งขึ้น และถือเป็นการที่จะต้องไปให้ถึง
 ๒. ระดับความมุ่งหวังระดับสูงสุด เป็นสิ่งที่ตนหวังว่าจะไปให้ถึง (แต่ความจริงนั้น
อาจจะไปไม่ถึง)
 ๓. ระดับความมุ่งหวังระดับปานกลางของการกระทำของเขา
- ระดับความมุ่งหวังนี้ประกอบหลายประการ ดังที่ เลอวิน^๒ ได้กล่าวว่าในปัจจุบันนี้
ได้พบองค์ประกอบทางจิตวิทยา ทั่ว ๆ ไปที่เป็นพื้นฐานในการสร้างระดับความมุ่งหวัง เช่น
มาตรฐานของสังคม และแรงผลักดัน ความขัดแย้ง และการตัดสินใจ ลักษณะของพฤติกรรม ค่า
นิยม ความสำเร็จ และความล้มเหลว พัฒนาการของบุคลิกภาพ ส่วน บอร์แกน^๓ (Morgan)
กล่าวว่า ปกติระดับความมุ่งหวังของบุคคลจะสูง เมื่อเขาเปรียบเทียบกับ กลุ่มที่พอจะเปรียบเทียบ
ความสามารถได้ มากกว่าเมื่อการแสดงออกของเขา ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับคนอื่นได้
ตัวอย่างเช่น นักเรียนมักจะพะวงถึงว่า จะมีนักเรียนสักกี่คนที่ได้เกรด A ตลอด และพะวงว่า
เขาจะทำได้หรือไม่ ในที่สุด ก็จะมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้น บุคคลโดยทั่วไปแล้วจะ
ไม่มุ่งหวังที่จะกระทำให้ไกลเกินกว่าที่เขาสามารถจะกระทำได้ ถ้าเขาค้มเหลว ที่จะไปให้ถึง
ความมุ่งหวังของเขา เขาก็จะมีระดับความมุ่งหวังต่ำ ในทางตรงกันข้าม ถ้าเขาประสบความสำเร็จ
สำเร็จในความมุ่งหวังระดับนั้น เขาก็จะเพิ่มความมุ่งหวังขึ้นอีกทีละน้อยโดยสรุปแล้ว บุคคลปกติ
จะตั้งระดับความมุ่งหวังไว้เหนือกว่าความสามารถของตนเล็กน้อย

¹ Kuit Lewin, and others, Ibid., p. 344.

² Ibid., p. 333.

³ Clifford Thoms Morgan, Introduction to Psychology, p. 82.

จากการศึกษาในเรื่อง ระดับความมุ่งหวัง ทำให้ไ้ทราบว่าสามารถนำไปใช้ประโยชน์
 ได้หลายประการ ดังที่ วอเรล (Worell) กล่าวว่า ระดับความมุ่งหวัง ซึ่งเป็นองค์
 ประกอบที่ไม่ใช่ทางสติปัญญา ใช้เป็นตัวทำนายที่มีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ดีกว่า
 การใช้ แต่เพียงความสามารถและความสั้ฤทธิ์ผลทางการเรียนในชั้นมัธยมเป็นตัวทำนายเท่านั้น
 อย่างไรก็ตาม ถ้าจะให้มีความสัมพันธ์กันสูงขึ้น ก็ควรใช้ทั้งองค์ประกอบทางสติปัญญา และมีใช้สติปัญญา
 ประกอบกัน และผลการวิจัยยังสนับสนุนว่า ระดับความมุ่งหวังใช้เป็นสิ่งที่ทำนายความสัมฤทธิ์ผลทาง
 การเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่ง แสดงให้เห็นว่า ระดับความมุ่งหวังสามารถใช้เป็น
 เครื่องมือในการจำแนกเด็กได้ค้ นอกจากนั้น วอเรล ยังได้กล่าวอีกว่า มีเหตุผลเพียงพอ
 ที่จะพูดได้ว่า กระเนสอบ ระดับความมุ่งหวัง มีความสัมพันธ์กับการคงออกจากโรงเรียนกลางคัน
 นักเรียนที่สอบได้ต่ำกว่า C มีเปอร์เซ็นต์การคงออกจากโรงเรียนกลางคันมากกว่าสำเร็จการศึกษา
 แลพวกที่ได้อถึง C และมากกว่า C นั้น ผลคล้ายกัน ความมุ่งหวังมีความสัมพันธ์ กับความสัมฤทธิ์ผลทาง
 การเรียน คือ

๑. มีโอกาสอย่างมากสำหรับคนที่บ่ผลสัมฤทธิ์ต่ำจะคงจุดมุ่งหมายให้สูงขึ้น
๒. การส่งเสริมให้คงจุดมุ่งหมายอย่างจริงจัง ทำให้ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูง คงจุดมุ่งหมาย
 ให้ถึงขีดจำกัดความสามารถ ในขณะที่ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีโอกาสน้อย แลคงจุดมุ่งหมายที่ระดับ
 เกินหรือสูงกว่า

ดังที่ไ้กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความ
 มุ่งหวังในการเรียนของเด็กมาโดยละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้งสามนี้มีความสำคัญต่อ
 เด็กเป็นอย่างมาก อันเป็นสิ่งที่ไ้มีผู้ศึกษากันอย่างกว้างขวาง และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
 ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามนี้ไ้มีผู้ศึกษาคนความไ้ช่นอย

¹ Leonard Worell, "Level of Aspiration and Academic Success" The Journal of Educational Psychology, 50 : 54, 1959.

² Ibid., p 54

✓ ในด้านการอบรมเลี้ยงดูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ฮิลเลียด¹ ได้สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตัวของเด็กมีความสัมพันธ์กับการเลี้ยงดู ความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ระหว่างแม่กับลูกในระหว่างขั้นตอนแห่งการพัฒนาการของเด็กรู้ วิธีการหนึ่งที่จะประเมินค่าความสัมพันธ์ก็โดยการจัดทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อวิธีการอบรมเลี้ยงดูลูก แต่ก็มีกรวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดทัศนคติในการเลี้ยงดู และความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ที่น้อย ฮิลเลียดกล่าวว่า คริวส์ และ ทีแฮน (Dreus & Teahan ; 1957) ได้พยายามที่จะสำรวจทัศนคติในการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ต่ำ เขาพบว่า แม่ของเด็กที่มีความสัมพันธ์กับเด็กรู้ จะมีการใช้อำนาจและเข้มงวดมากกว่าแม่ของเด็กที่มีความสัมพันธ์ทางการเรียนต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนของการวิจัยในครั้งนี้คือ เขาไม่ได้พิจารณาถึง การรับรู้ของเด็กในเรื่องทัศนคติ การศึกษาในปัจจุบันนี้ พิจารณาในแง่ความจริงที่ทนรับรู้น่ากว่า และจากการศึกษาของ เฟซด์ (Fazed)² เกี่ยวกับเรื่องนี้พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการยอมรับของพ่อแม่ พ่อแม่ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ บักรู้จะใช้อำนาจในการปกครองเด็ก ส่วนฮิลเลียด³ ได้กล่าวว่า สำหรับเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น แม่ของเขาทอดทิ้งมากและยอมรับน้อย และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็มีความรู้สึกกลัวแม่ของเขา ทอดทิ้งมาก และมีเวลาอ่อนไหวต่อทัศนคติของแม่ที่ติดตนในทางตรงกันข้าม พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ ซึ่งแม่ของเขายอมรับมาก และทอดทิ้งน้อย ไม่ได้มีความรู้สึกต่อทัศนคติของแม่ของเขาไปอย่างนั้น หรือเขาไม่ใส่ใจต่อทัศนคติของแม่ที่ติดตนเขา การวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า มีความแตกต่างอย่างแท้จริง ระหว่างการรับรู้ของเด็กที่มีความสัมพันธ์ผล และความสัมพันธ์ผลต่ำ ในเรื่องการรับรู้ ทัศนคติของแม่ที่ติดตน

¹Thomas Hilliard, and other, Ibid., p. 424.

²Monhamed K. Fazed, "Child's Perception of Parent Attitude," Dissertation Abstracts, 29 : 3084 B, 1969.

³Thomas Hilliard, and other, Ibid., p. 426.

นอกจากนั้น มอร์โรว์ (Morrow) ยังกล่าวไว้ว่า พ่อแม่ของเด็กที่ฉลาดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งรวมไว้ในเรื่องกิจกรรม ความคิด ความเชื่อมั่น จะมีการยอมรับนับถือ ในความสัมพันธ์นั้น มีการเข้มงวดกวดขันน้อย และเด็กพวกนี้จะยินดีที่จะรับมาตรฐานของพ่อแม่ และ มอร์โรว์^๒ ยังกล่าวต่อไปอีกว่า พ่อแม่ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูง มักให้การชมเชย และให้การยอมรับแสดงความสนใจเข้าใจอย่างมาก เด็กมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ และเลียนแบบพ่อแม่ ในทางตรงกันข้าม พ่อแม่ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มักจะพม่าข่มขู่เด็ก เข้มงวดเกินไป ใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงและบ่อย ๆ หรือไปก่พยายามที่จะเลี้ยงเด็กให้เป็นเด็กอยู่เรื่อย ๆ หรือผลักดันเด็กมาจนเกินไป และแสดงให้เห็นว่า กากหวังในความสำเร็จของลูกอย่างสูงหรือต่ำเกินไป หรืออาจกล่าวได้ว่า บ้านของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำนั้นจะมีความตึงเครียดมากและมีความไม่ลงรอยกันในเรื่องต่าง ๆ เช่น มาตรฐานของความมุ่งหวังในเรื่องพฤติกรรมของเด็ก

* ไชมอนต์^๓ ได้กล่าวถึงการศึกษาของอิชคอน (Aichkon, 1925)^๑ ว่าการประสบความสำเร็จในเด็ก มีความสัมพันธ์เป็นสัดส่วนโดยตรงกับความรัก ซึ่งเด็กได้รับจากพ่อแม่ ส่วนบิกลิน^๔ (Biglin) ได้กล่าวว่า ทักษะของพ่อแม่ที่เข้มแข็ง (Dominant) และไม่สนใจ มีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญนอกจากนั้น ทักษะนี้ยังมีความสัมพันธ์กับคะแนนต่ำในเรื่องวุฒิภาวะทางสังคม ความคิดสร้างสรรค์และสติปัญญา

ในความสัมพันธ์ทางการเรียนกับระดับความมุ่งหวังในการเรียนนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก ดังที่ เดอวิน^๕ กล่าวว่า ระดับของความมุ่งหวังจะขึ้นและลง ขึ้นอยู่กับภาระกระทำ

¹William Morrow, and other, Ibid., p. 505.

²Ibid., p. 506.

³P. M. Symonds, Ibid., p. 9.

⁴James Eugene Biglin, "The Relationship of Parental Attitude to Children's Academic and Social Performance" Dissertation Abstracts, 25 : 5725 - 5726, 1965.

⁵Kurt Lewin, and others, Ibid., p. 338.

(ความสำเร็จ) จะขึ้นไปถึงระดับความมุ่งหวังหรือไม่ เขาได้กล่าวถึงผลการทดลองของ จัคแนท (Jucknat ; 1937) ว่าได้ศึกษาค้นคว้าโดยให้เด็กทำงานที่สับสนสองชนิด ชนิดแรกสามารถที่จะแก้ไขได้ ชนิดที่สองแก้ไขไม่ได้ ผลคือ งานชนิดที่แก้ไขได้ทำให้ระดับความมุ่งหวังเพิ่มขึ้น ส่วนงานที่แก้ไขไม่ได้ทำให้ระดับความมุ่งหวังลดลง แต่ ดร. สมพร บัวทอง^๑ กล่าวว่า มีแนวโน้มว่าเด็กที่มีความล้มเหลวในทางการเรียน จะตั้งระดับความมุ่งหวังสูงกว่าเด็กที่ความสำเร็จในทางการเรียน ส่วนคลาร์ก^๒ (Clarke) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ทางลบ ระหว่างความแตกต่างของการกระทำ และความแตกต่างของความมุ่งหวัง ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตั้งระดับความมุ่งหวังไว้มาก จะประสบความสำเร็จ

วัลลภ กัมทรพิสัย^๓ ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ระดับของความปรารถนา ขึ้นกับประสบการณ์ที่ผ่านมา ผู้ที่เคยประสบความสำเร็จมาตลอดเวลา จะตั้งระดับของความปรารถนาไว้ใกล้เคียงกับความจริงที่เขาเป็นอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่พบแต่ความผิดหวังมาตลอดเวลา จะมีแนวโน้มที่จะตั้งระดับความปรารถนาไว้ในระดับที่เพ้อฝันเกินความจริง ทั้งนี้เป็นผลจากความซ่องค้ำใจที่เกิดขึ้นจากความล้มเหลวในอดีต และจากผลการวิจัยบางรายได้พบว่า ทั้งกลุ่มผู้เรียนดีและผู้เรียนอ่อนนี้ แนวโน้มจะตั้งความมุ่งหวังไว้มากกว่าความสำเร็จในอดีต ดังนั้น เมื่อนำความจริงทั้งสองประการนี้มาประกอบกันขอเท็จจริงที่ว่า ในการสอบแต่ละครั้ง ทุกคนย่อมหวังจะได้คะแนนดีขึ้นเสมอ จึงเชื่อได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ จะตั้งความมุ่งหวังไว้มากกว่าระดับคะแนนที่เคยได้ นักเรียนที่เคยประสบความสำเร็จในการเรียน หรือเคยเรียนดีอยู่แล้ว จะตั้งความหวังไว้ใกล้เคียงกับความจริง คือผล

^๑ สมพร บัวทอง ค. ๑๐ หน้า.

^๒ H. Harrison Clarke, and other, "A Level of Aspiration Test Based on the Grip Strength Effort of Nine-Year-Old Boys" Child Development, 33 : 897 - 905, 1962.

^๓ วัลลภ กัมทรพิสัย 'การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับของความปรารถนาในการสอบและความวิตกกังวลในการเรียน' ปรักฎานาพนธ์ ๑๕ หน้า.

ต่างระหว่างคะแนนที่ได้ในครั้งก่อน กับคะแนนที่หวังว่าจะทำได้ในครั้งต่อไป จะไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก ส่วนนักเรียนที่เคยล้มเหลวในการเรียน หรือเรียนอ่อน จะตั้งความหวังไว้สูงกว่าความจริงมาก คือผลต่างระหว่างคะแนนสอบที่ได้ในครั้งก่อน กับคะแนนที่หวังว่าจะทำได้ จะมากกว่าพวกแรก

ในคำนำระดับความมุ่งหวังกับการอบรมเลี้ยงดู มีผู้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองประการไว้น้อยมาก ดร. สมพร บัวทอง^๑ กล่าวแต่เพียงความสัมพันธ์กับเรื่องการศึกษาว่า เด็กที่ถูกตำหนิหลังจากกระทำทุกครั้ง จะตั้งเป้าหมายของการกระทำในครั้งต่อไป สูงกว่าเด็กที่ได้รับคำชมเชยมา เมื่อเทียบคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มนี้ กับเด็กกลุ่มธรรมดา ซึ่งไม่ได้รับการชมเชยหรือถูกตำหนิ การชมเชยและการตำหนิ ทำให้เด็กยกระดับความมุ่งหวังสูงขึ้น และการตำหนิทำให้เด็กยกระดับความมุ่งหวังสูงขึ้น มากกว่าการชมเชย บริม^๒ (Brim) ได้กล่าวถึงงานของแมคเคลลแลนด์ (McClelland) ว่าการฝึกเด็กให้เป็นอิสระแต่เล็ก จะเป็นแรงจูงใจในเรื่องการเรียนอย่างสูง แต่ได้กล่าวถึงงานของ อัสซูเบล (Ausubel) ว่า แรงจูงใจอันสูงทางการเรียนนั้นไม่ใช่เรื่อง การฝึกหัดในเรื่องควาเป็นอิสระ แต่เป็นเรื่องของความรักเด็กในเรื่องที่เขากระทำ นั่นคือประเมินค่าของตัวเด็กในด้านการกระทำของเขา มากกว่าในเรื่องคุณสมบัติของเขา ดังนั้นถ้าคนเราสนใจที่จะพัฒนาเด็กให้มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ ก็ควรที่จะฝึกเด็กตั้งแต่เล็ก ในแม่ให้เป็นคนอิสระ หรือให้ความรักในพฤติกรรมของเขา

ถึงแม้ว่าจากการศึกษาที่ผ่านมา เราจะได้พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังในการเรียนอย่างมาก นอกจากนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความมุ่งหวังในการเรียน กับการอบรมเลี้ยงดูก็ผู้ศึกษาไว้มากก็ตาม แต่อาจจะกล่าวได้ว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับ

^๑ สมพร บัวทอง ค. ๑๘ หน้า.

^๒ Orville C. Brim, Education for Child Rearing, p. 34.

ความมุ่งหวังในการเรียน พร้อมกันไปทั้งสามองค์ประกอบ อย่างจริงจังเท่าที่ควร แม้จะมีผู้ศึกษา
ไว้มาก ก็ยังไปลึกซึ้งนัก ดังที่ ดร. สมพร บัวทอง^๑ ได้ค้นพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความ
สำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียน และการชมเชยหรือการตำหนิในเรื่องระดับความมุ่งหวัง
คือ เด็กที่มีความสำเร็จในการเรียน ยกเว้นความมุ่งหวังสูงขึ้น เมื่อถูกตำหนิ แต่เมื่อได้รับ
คำชมเชย กลับตั้งระดับความมุ่งหวังไว้ใกล้เคียงกับผลการกระทำของคนเป็นอันมาก ในทางตรงกัน
ข้าม เด็กที่มีความล้มเหลวในการเรียน มีความโน้มเอียงที่จะตั้งระดับความมุ่งหวังไว้สูง
เมื่อได้รับความชม แต่เมื่อถูกตำหนิกลับลดเป้าหมายของการกระทำครั้งต่อไปลง นอกจากนี้ บุค^๒
(Bull) ได้พยายามศึกษากันว่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยตั้งข้อสมมุติฐานว่า เนื่องจากผู้มีความสัมพันธ์
ผลดี ได้รับการเลี้ยงดูโดยการแสดงความก้าวร้าวต่อความสำเร็จ เขาจะหลีกเลี่ยงความสำเร็จ
และแสวงหาความล้มเหลว โดยการตั้งจุดมุ่งหมายให้สูงขึ้นอย่างมาก เพื่อเขาจะได้แน่ใจว่าเขา
จะล้มเหลว พ่อแม่ของผู้ที่มีความสัมพันธ์ผลดี ซึ่งปกครองโดยการคาดหวังเอาความสำเร็จของลูก
จะตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง ถึงแม้ว่าการศึกษากครั้งนี้ ความแตกต่างจะไปในนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มี
แนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีความสัมพันธ์ผลดี จากโรงเรียนหนึ่ง ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ต่ำกว่าพวกที่
มีผลสัมฤทธิ์สูงพอจะตั้งสมมุติฐานได้ว่า พวกประสมผลสัมฤทธิ์ดี หลีกเลี่ยงความล้มเหลวโดยการ
ตั้งจุดมุ่งหมายต่ำมาก อย่างเป็นทางการเป็นไปในทางบวก ซึ่งใกล้เคียงกับการกระทำของเขา พวกที่ประสม
ผลสัมฤทธิ์ จะตั้งจุดมุ่งหมายสูงกว่าการกระทำครั้งแรกของเขาเล็กน้อย

^๑สมพร บัวทอง ค. ๑๔ หน้า

^๒Marry Rewicz Bull "A Comparison of the Goal - Setting Behavior of Achieving and Underachieving Elementary School Boys and their Parents" Dissertation Abstracts, 27 : 961 B, 1967.

บทที่ ๒

วิธีดำเนินการค้นคว้า

วิธีดำเนินการค้นคว้า ได้ทำเป็นชั้น ๆ ดังนี้ คือ

๑. การสร้างแบบสอบถาม
๒. การปรับปรุงแบบสอบถาม
๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๔. การดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูล
๕. การจัดกระทำกับข้อมูล
๖. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามในการค้นคว้าครั้งนี้ ได้สร้างขึ้นโดยการแปลมาจาก แบบสอบถาม ชื่อ Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire (B P B) ซึ่งประกอบด้วยคำถาม ๔๕ ข้อ ในจำนวนนี้ ถามในเรื่องการรับรู้การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ในแบบให้ความรัก ลงโทษ และการคาดหวังเอากับเด็ก อย่างละ ๑๕ ข้อ ใน ๔๕ ข้อนี้ถามเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การให้ความรัก

๑. การให้การเลี้ยงดู (Nurturance)
๒. การให้รางวัลโดยการแสดงความรัก (Affective Reward)
๓. การให้ความเป็นมิตร (Instrumental Companionship)

¹Marvin Siegelman "Evaluation of Bronfenbrenner's Questionnaire for Children Concerning Parental Behavior" Child Development 36 : 162 - 172, 1967.

๔. การให้ความใกล้ชิดอบอุ่น (Affiliative Companionship)

๕. การตามใจ (Indulgence)

การลงโทษ

๑. การทำให้ขาดการติดต่อกับคนอื่น (Social Isolation)

๒. การแสดงความเกลียดชัง (Expressive Rejection)

๓. การลงโทษทำให้เจ็บทางร่างกาย (Physical Punishment)

๔. การตัดสิทธิพิเศษ (Deprivation of Privileges)

๕. หลักเกณฑ์ในการใช้นัย (Principled Discipline)

การคาดหวังเอาท์ ล็อก

๑. การบอกให้ทราบถึง ความต้องการของพ่อแม่ ที่ต้องการจากเด็ก (Prescriptive)

๒. การให้ความคุ้มครองป้องกัน (Protectiveness)

๓. การแสดงอำนาจ (Power)

๔. การเคี่ยวเข็ญให้ทำอะไรต้องสำเร็จ (Achievement Demands)

๕. การลงโทษด้วยการแสดงออกในด้านความรัก (Affective Punishment)

การปรับปรุงแบบสอบถาม

การใช้แบบสอบถามในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อจะแจกแจงเด็กออกตามการประเมินค่าความรับรู้ ในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของผู้นปกครอง ทั้งสามแบบ เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงได้นำมาทดลองทดสอบเพื่อปรับปรุงต่อไป

ในการทดลองทดสอบครั้งนี้ ได้กระทำกับเด็กนักเรียน ชั้น บศ. ๒ ของโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวนประมาณ ๒๐ คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ไปทดลองทดสอบเอง จากนั้นได้นำผลการตอบของเด็ก มาทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจแจกแจง เมื่อพบว่าข้อใดมีค่าอำนาจแจกแจงต่ำ ก็ปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยพยายามแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพ

สิ่งแวดล้อมของวัฒนธรรมไทย ตลอดจนได้แก้ไขสำนวนภาษาให้เหมาะสม ก็ได้เพิ่มหัวข้อคำถาม บางอย่างขึ้นเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้สามารถไขประโยชน์ได้มากขึ้น

ลักษณะแบบสอบถาม แบ่งออกเป็นสามตอน

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามที่เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน เช่นถามในเรื่อง เพศ สภาพการสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา ผู้ยอมรับเลี้ยงดูเด็กมานานที่สุด และผู้ปกครองในปัจจุบัน เป็นต้น

ตอนที่ ๒ เป็นคำถามเกี่ยวกับผลการเรียนในชั้น มก. ๒ ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนนั้น กับความคาดหวัง ผลการเรียนในชั้น มก. ๓

ตอนที่ ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกของเด็กที่มีต่อการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยให้เด็กประมาณค่าความรู้สึกของตน ในตารางประมาณค่าแบบห้าระดับคือ

ทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง ไม่เคย

คำถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูแต่ละด้าน แยกออกได้ดังต่อไปนี้

ความรัก ไคแกขอ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕

การลงโทษ ไคแกขอ ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๑๙, ๒๐, ๒๑, ๒๒, ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๐,

การคาดหวังเอาจากเด็ก ไคแกขอ ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔, ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๓๘, ๓๙, ๔๐, ๔๑, ๔๒, ๔๓, ๔๔, ๔๕,

๓๖, ๓๗, ๓๘, ๓๙

ตัวอย่างแบบสอบถามในตอนนี้ เช่น

๑. ฉันสามารถพูดคุยกับพ่อแม่ได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง
๒. พ่อแม่ให้ความอบอุ่นแก่ฉัน และช่วยเหลือฉันเมื่อมีปัญหา
๓. พ่อแม่รับเป็นที่ปรึกษาหารือ เมื่อฉันต้องการคำปรึกษา
๔. พ่อแม่พูดคุยแต่สิ่งที่ดี ๆ ของฉัน
๕. พ่อแม่ให้ความรักกับฉันอย่างมาก

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียน
 ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 บัณฑิตวิทยาลัย สาขาศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวนรวมทั้งสิ้น ๒๒๐ คน
 เป็นนักเรียนชาย ๑๐๗ คน นักเรียนหญิง ๑๑๓ คน แบ่งออกเป็น ๖ ชั้นเรียน เหตุที่เลือกนักเรียน
 เฉพาะกลุ่มนี้ เพราะถือเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยระบบคะแนน
 ขาดเรียน (T - score) สามารถเปรียบเทียบกับภายในกลุ่มได้ แม้แต่จะต่างชั้นเรียนกัน
 อีกประการหนึ่ง การวิจัยครั้งนี้ต้องการจะเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน เพราะอาจเกิดความ
 คลาดเคลื่อนในเรื่องคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงใช้กลุ่มตัวอย่าง เฉพาะโรงเรียนเดียว

การดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง โดยได้ทำการทดสอบในระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๒
 มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ก่อนจะทำการทดสอบเด็กแต่ละห้อง ได้ชี้แจงให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมาย
 และวิธีการในการทดสอบ ตลอดจนได้พยายามเน้นให้ทุกคนตอบอย่างอิสระและตรงตามความรู้สึก
 ของเด็กมากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงเพื่อน ๆ หรือเกรงว่าจะเกิดผลร้ายแต่อย่างใด เด็กแต่ละชั้น
 ใช้เวลาทำแบบสอบถาม ประมาณ ๓๐ นาที แล้วเก็บแบบสอบถามกลับคืนทันทีเมื่อเด็กทำเสร็จ

การจัดกระทำข้อมูล

หลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาเรียบร้อยแล้ว จัดกระทำข้อมูล ดังนี้

๑. พิจารณาคำตอบทุกฉบับว่าได้คำตอบที่สมบูรณ์หรือไม่ และคัดเลือกเอาไว้แต่เฉพาะ
 ฉบับที่คำตอบสมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งหลังจากคัดเลือกแล้ว ได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น ๑๕๕ คน เป็นชาย
 ๑๐๗ คน หญิง ๔๘ คน ประกอบไปด้วยสายสามัญและสายอาชีพ ดังรายละเอียดในตาราง ๑

ตาราง ๑. กลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศและสายวิชา

สาย	เพศชาย	เพศหญิง	รวม
สามัญ	๘๕	๖๘	๑๕๓
อาชีพ	๑๘	๒๔	๔๒
รวม	๑๐๓	๙๒	๑๙๕

๒. แจงนับค่าตอบแต่ละข้อ เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์ต่อไป โดยมีเกณฑ์ในการแจงนับดังต่อไปนี้

ไปนี้

ตอนที่ ๑ และตอนที่ ๒ คัดลอกคำตอบแต่ละข้อลงในกระดาษแจงนับ
ตอนที่ ๓ เมื่อพิจารณาคำตอบแล้วแทนค่าด้วยคะแนน ๑ - ๕ ดังนี้

ทุกครั้ง	มีค่าเท่ากับ	๕	คะแนน
เกือบทุกครั้ง	มีค่าเท่ากับ	๔	คะแนน
บางครั้ง	มีค่าเท่ากับ	๓	คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	มีค่าเท่ากับ	๒	คะแนน
ไม่เคย	มีค่าเท่ากับ	๑	คะแนน

จากนั้นหาแนกกลุ่มตัวอย่าง ออกตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ทั้งสามแบบ โดยรวมคะแนนคำตอบในข้อที่ถามเกี่ยวกับเรื่องความรัก การลงโทษ และการคาดหวังเอาภัยแก่แต่ละชุดเข้าด้วยกัน และพิจารณาว่าเด็กแต่ละคนได้รับคะแนนทางด้านใดมากที่สุด เมื่อพบก็จัดเด็กเข้าไว้ในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบนั้น ตัวอย่าง เช่น

- เลขที่ ๑ ไก่คะแนนความรัก ๕๗ คะแนน การลงโทษ ๓๑ คะแนน การคาดหวัง ๖๕ คะแนน
 ๒ ไก่คะแนนความรัก ๖๔ คะแนน การลงโทษ ๒๔ คะแนน การคาดหวัง ๖๑ คะแนน
 ๒๐ ไก่คะแนนความรัก ๓๒ คะแนน การลงโทษ ๕๑ คะแนน การคาดหวัง ๔๓ คะแนน

- ในกรณีนี้ เลขที่ ๑ จัดเป็นหมู่ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก
 เลขที่ ๒ จัดเป็นหมู่ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
 เลขที่ ๒๐ จัดเป็นหมู่ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษ

ในกรณีที่เด็กได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูเท่ากันตั้งแต่สองแบบขึ้นไป จะทำให้ไม่สามารถจัด
 เขาเป็นเด็กกลุ่มใดใดแน่นอนก็ตัดทิ้งไป

หลังจากที่ได้ให้คะแนนแก่แต่ละคนไปแล้ว ก็สามารถแยกเด็กออกเป็น ๓ กลุ่ม ดังรายละเอียดในตาราง ๒.

ตาราง ๒. กลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู เพศ และสายวิชา

สาย	เพศ	ความรัก	การลงโทษ	การคาดหวัง	รวม
สามัญ	ชาย	๒๘	๒	๕๖	
	หญิง	๒๕	-	๓๔	
	รวม	๕๓	๒	๙๐	
อาชีพ	ชาย	๖	๑	๕	
	หญิง	๑๐	-	๑๕	
	รวม	๑๖	๑	๒๐	
รวม	ชาย	๓๔	๓	๖๑	๑๐๒
	หญิง	๓๕	-	๔๙	๘๔
	รวม	๖๙	๓	๑๑๐	๑๘๖

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยการลงโทษนั้น มีจำนวนน้อยมาก ดังนั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความแตกต่าง ของคะแนนเฉลี่ย จึงไม่น่ามาคิดگوی คงหาเฉพาะ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก และการคาดหวัง เขาก็กับเด็กเท่านั้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาคะแนนเฉลี่ยใช้สูตร^๑

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มด้วยการเทียบเป็นร้อยละ ใช้สูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{คะแนนที่ได้}}{\text{คะแนนทั้งหมด}} \times 100$$

๓. การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรสองชนิด ใช้สูตร^๒

¹J. B. Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and Education, p. 44.

²Guinn McNemar, Psychological Statistic, p. 109.

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทนค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution

\bar{X}_1, \bar{X}_2 แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

n_1, n_2 แทนจำนวนนักเรียน กลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

๔. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทนผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับคะแนน Y

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมทั้งหมดของคะแนน X และคะแนน Y ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

บทที่ ๓

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายที่จะกล่าวต่อไปนี้ เพื่อความสะดวกและให้เป็นที่เข้าใจตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด หรือคะแนน X
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
t	แทน	ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution
\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ
s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ
ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับคะแนน Y
ΣY	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน แต่ละตัวยกกำลังสอง
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ พร้อมทั้งการแปลความหมาย จะได้แบ่งออกเป็นตอน ๆ ดังนี้

- ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง
- ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการอบรมเลี้ยงดู

- ค. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน
- ง. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน
- จ. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับระดับความมุ่งหวังในการเรียน
- ฉ. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
- ช. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน ของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

ก. ลักษณะภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่ม ดังที่ไ้แสดงไว้แล้วในตาราง ๒ นั้น เพื่อจะให้เห็นลักษณะและเจตคติยิ่งขึ้นจึงได้นำมาวิเคราะห์ โดยการคิดเป็นร้อยละ เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ดังที่ไ้แสดงไว้ในตาราง ๓.

ตาราง ๓. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และเปรียบเทียบเป็นร้อยละ

การอบรมเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
การให้ความรัก	๓๓	๓๘.๘๘
การลงโทษ	๓	๑.๕๑
การคาดหวังเอาภัยแก่เด็ก	๑๑๔	๖๐.๐๐

จากตาราง ๓. แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มากที่สุด คือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอาภัยแก่เด็ก (คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ ของจำนวนทั้งหมด) รองลงมา คือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก ซึ่งมีจำนวนคิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ ของจำนวนทั้งหมด

ส่วนกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยการลงโทษนั้นน้อยมาก กล่าวคือมีเพียงร้อยละ ๑.๕๑ เท่านั้น ซึ่งน้อยมากจนไม่เหมาะสมจะนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น

เพื่อให้เข้าใจลักษณะกลุ่มตัวอย่างมากขึ้น จึงนำเสนอสภาพการสมรสของบิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ โดยคิดเป็นร้อยละ ดังแสดงในตาราง ๔.

ตาราง ๔. สภาพการสมรสของบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ

สภาพการสมรส	จำนวน	ร้อยละ
อยู่รวมกัน	๑๖๔	๘๖.๕๑
แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง	๓๕	๑๗.๕๑

จากตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่า ส่วนใหญ่ของบิดามารดาของเด็กในกลุ่มตัวอย่างนั้น อยู่รวมกัน ร้อยละ ๘๖.๕๑ ส่วนผู้ปกครองที่แยกกันอยู่ หรือหย่าร้าง มีเพียงร้อยละ ๑๗.๕๑ เท่านั้น ซึ่งนับได้ว่า น้อยกว่าพวกแรกเป็นอันมาก

เพื่อให้เข้าใจลักษณะกลุ่มตัวอย่างมากขึ้น จึงนำเสนอสภาพการยังมีชีวิตของบิดามารดา มาวิเคราะห์ โดยการคิดเป็นร้อยละ ดังแสดงในตาราง ๕.

จากตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่แล้วบิดามารดาของเด็กในกลุ่มตัวอย่างยังมีชีวิตอยู่ (ร้อยละ ๘๘.๕๔ ของจำนวนทั้งหมด) มีเพียงร้อยละ ๑๑.๐๖ เท่านั้นที่บิดาหรือมารดา

ตาราง ๕. สภาพการณ์ชีวิตของบิกามารดา คิดเป็นร้อยละ

สภาพการณ์ชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
บิดาและมารดายังมีชีวิต	๑๗๖	๘๘.๘๘
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	๒๒	๑๑.๐๒
บิดาและมารดาเสียชีวิต	๑	.๕๐

194

เสียชีวิต ซึ่งนับว่าน้อย และนอกจากนั้น ในกรณีที่ ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิต สมเพ็งร้อยละ .๕๐ เท่านั้น ซึ่งนับว่าน้อยมาก

เพื่อช่วยให้เข้าใจลักษณะกลุ่มตัวอย่างมากยิ่งขึ้นอีก จึงได้นำ อาชีพของบิกามารดามาพิจารณา โดยเปรียบเทียบเป็นร้อยละ ของจำนวนทั้งหมด ดังแสดงในตาราง ๖.

ตาราง ๖. แสดงอาชีพของบิกามารดา คิดเป็นร้อยละ

อาชีพของบิกามารดา	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	๗๑	๓๘.๖๓
กาขาย	๖๘	๓๓.๖๖
ทำงานบริษัท	๑๒	๕.๘๕
ลูกจ้าง	๑๒	๕.๘๕
ธุรกิจ	๑๑	๕.๓๗
อื่น ๆ	๑๒	๕.๘๕
ไม่ทราบ	๑๘	๘.๗๘

จากตาราง ๖. แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่ บิคาบารคาของ เด็กทำอาชีพรับราชการ และ
 คาขาย (รอยละ ๓๔.๖๓ และ ๓๓.๖๖ ของทั้งหมดตามลำดับ) ส่วนอาชีพอื่น ๆ นั้นมีรวมกันไม่ถึง
 รอยละ ๓๐ จึงน่าจะนับไ้กว่า ส่วนใหญ่แล้วบิคาบารคาของเด็กมีฐานะทางเศรษฐกิจ ค่อนข้างดี

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการอบรมเลี้ยงดู

ตามข้อสมมุติฐานที่ ๑ ที่ว่า "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและค่าของเด็ก จะมีความสัมพันธ์
 กับการอบรมเลี้ยงดูของบุคคล" นั้น จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์
 สูงและค่า กับคะแนนความรัก การลงโทษ และการคาดหวังเอาภัยกับเด็ก โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง ๗.

ตาราง ๗. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเด็กกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงและค่า กับ
 คะแนนความรัก การลงโทษ และการคาดหวังเอาภัยกับเด็ก

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง	r
ผลสัมฤทธิ์สูง กับ การให้ความรัก	-.๒๒
ผลสัมฤทธิ์ค่า กับ การให้ความรัก	.๒๗
ผลสัมฤทธิ์สูง กับ การลงโทษ	-.๐๑
ผลสัมฤทธิ์ค่า กับ การลงโทษ	.๕๕*
ผลสัมฤทธิ์สูง กับ ความคาดหวัง	-.๑๖
ผลสัมฤทธิ์ค่า กับ ความคาดหวัง	-.๔๐*

* ค่า r มีนัยสำคัญที่ .๐๕

ผลจากตาราง ๗. แสดงว่า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก มีความสัมพันธ์กัน

ทางลบ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่ากับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๕๕%

๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษ มีความสัมพันธ์กันทางลบ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่ากับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๕๕%

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในเด็ก มีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก ในทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในเด็ก มีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๕๕%

จากผลที่ปรากฏทั้งหมดประการนี้ แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงทุกกลุ่ม มีแนวโน้มที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก แบบการลงโทษและแบบการคาดหวังเอากับเด็กไม่มากนัก ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักและแบบการลงโทษน้อย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กมาก

ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์แล้ว เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับการลงโทษมากกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับการให้ความรัก และเด็กกลุ่มนี้ยังมีความสัมพันธ์กันในทางลบ กับการคาดหวังเอากับเด็กมากที่สุด ความสัมพันธ์กันในทางลบรองลงมาได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่าง เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับการให้ความรัก ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกับการคาดหวังเอากับเด็กและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกับการลงโทษตามลำดับ

ค. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

ตามข้อสมมุติฐานที่ ๒ ทว่า "เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน" นั้น เนื่องจากแบบสอบถามสามารถแบ่งเด็กออกตามแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เห็นได้ชัดเจเนอย่างมีจำนวนมากพอ มีเพียงสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง

โดยการให้ความรักกับกลุ่มที่ไม่การอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก ดังนั้นในการวิเคราะห์ หากหาความแตกต่างจึงใช้ t - test หาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ก็ได้แสดงในตาราง ๔.

ตาราง ๔. ค่าความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครูปกครองแบบให้ความรัก และคาดหวังเอากับเด็ก

การอบรมเลี้ยงดู	\bar{X} ความสัมฤทธิ์ผล	t
ให้ความรัก	๒.๘๑	.๑๘
คาดหวังเอากับเด็ก	๒.๘๒	

ผลจากตาราง ๔. แสดงว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบการคาดหวังเอากับเด็ก นั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันเพียงเล็กน้อย คือไม่นับยี่สำคัญทางสถิติ นั่นคือถึงแม้เด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบที่ต่างกัน แต่ก็ไม่ทำให้ผลการเรียนต่างกันมากนัก แต่ก็จะเห็นได้ว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบการคาดหวังเอากับเด็ก มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักเล็กน้อย

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้นจึงได้นำตัวแปรอิสระในเรื่องเพศ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ตามข้อสมมุติฐานที่ ๓ ที่ว่า "เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครูปกครองในแต่ละแบบ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน" จากการวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มเด็กชายและเด็กหญิงของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบ ให้ความรักและแบบคาดหวังเอากับเด็ก โดยใช้

t - test ก็ปรากฏดังแสดงไว้ในตาราง ๕.

ตาราง ๕. ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของเด็กชายและ เด็กหญิง ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองแบบให้ความรัก และแบบคาดหวังเอาภัยกับเด็ก

การอบรมเลี้ยงดู	เพศ	\bar{X} ผลสัมฤทธิ์	t
แบบให้ความรัก	ชาย	๒.๗๕	๒.๒๓
	หญิง	๒.๘๗	
แบบคาดหวังเอาภัยกับเด็ก	ชาย	๒.๗๕	๑.๕๗
	หญิง	๒.๘๒	

ผลจากตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กชายและ เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบให้ความรัก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เด็กชายจะมีผลเฉลี่ยของความสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่ำกว่าเด็กหญิง เล็กน้อย

๒. เด็กชายและ เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการคาดหวังเอาภัยกับเด็ก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เด็กชายจะมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเด็กหญิง เล็กน้อย

จากผลที่ได้พบจะสรุปได้ว่า เด็กชายและ เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบนั้น จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างกันเพียงเล็กน้อย โดยเด็กชายของแต่ละกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเด็กหญิงในกลุ่มเดียวกัน เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการคาดหวังเอาภัยกับ

เด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด ส่วนเด็กชายของทั้งสองกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากันและต่ำที่สุด

ง. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน
ตามข้อสมมุติฐานที่ ๔ ทว่า "เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองต่างกัน จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน" นั้น จากการวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยการใช้ t - test หากความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทั้งสองกลุ่ม ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๐.

ตาราง ๑๐. จำความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก และการคาดหวังเอากับเด็ก

การอบรมเลี้ยงดู	\bar{X} ระดับความมุ่งหวัง	t
การให้ความรัก	.๑๑๖	๑.๒๖
การคาดหวังเอากับเด็ก	.๐๔๘	

จากตาราง ๑๐. แสดงว่าทั้งเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบให้ความรัก และแบบคาดหวังเอากับเด็ก ต่างก็ระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง โดยที่เด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักนั้น มีระดับความมุ่งหวังสูงกว่าเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กเล็กน้อย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้นจึงได้นำตัวแปรอิสระในเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ตามข้อสมมุติฐานที่ ๕ ทว่า "เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแต่ละแบบ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียน

ต่างกัน" จากการวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังในการเรียน
ในกลุ่มเด็กชายและเด็กหญิงของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบให้ความรัก และแบบคาดหวังเอา
กับเด็ก โดยใช้ t - test ปรากฏความแตกต่าง ดังแสดงไว้ในตาราง ๑๑.

ตาราง ๑๑. ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวัง ระหว่าง เด็กชายและเด็กหญิง
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบให้ความรัก และคาดหวังเอา กับเด็ก

การอบรมเลี้ยงดู	เพศ	\bar{X} ระดับความมุ่งหวัง	t
การให้ความรัก	ชาย	.๑๒๙	.๕๗
	หญิง	.๐๙๒	
การคาดหวังเอา กับเด็ก	ชาย	.๐๒๒	๒.๐๙*
	หญิง	.๐๙๒	

* t มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ผลจากตาราง ๑๑. แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง ในแบบการให้ความรัก
จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เด็กชายจะ
มีค่าเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังทางการเรียนต่ำกว่าเด็กหญิง เล็กน้อย

๒. เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู จากผู้ปกครองในแบบการคาดหวังเอา
กับเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น

๘๕% กล่าวคือ เด็กหญิงจะมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงกว่า เด็กชาย จากผลที่ได้พอจะสรุปได้ว่า เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก จะมีระดับความมุ่งหวังเฉลี่ย แตกต่างกัน น้อยกว่าค่าแตกต่างระหว่าง เด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบคาดหวัง เขากับ เด็ก

แต่อย่างไรก็ตาม เด็กชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบให้ความรัก มีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงที่สุด รองลงมาได้แก่เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ ซึ่งมีคะแนนระดับความมุ่งหวังในการ เรียนเฉลี่ยเท่ากัน และระดับความมุ่งหวังต่ำสุด ได้แก่กลุ่มเด็กชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ในแบบคาดหวัง เขากับ เด็ก

เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนเป็นไปในทางบวกทั้งสิ้น นั่นคือ ระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงทุกกลุ่ม

จ. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกับระดับความมุ่งหวังในการ เรียน

ตามข้อสมมุติฐานที่ ๒ ที่ว่า "ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน สูงและต่ำในเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังในการ เรียน" นั้น จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ กับคะแนนระดับความมุ่งหวังในการ เรียนของเด็ก โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไคพล ดังแสดงไว้ในตาราง ๑๒.

ตาราง ๑๒. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง เด็กกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำกับระดับความมุ่งหวังในการ เรียน

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง	r
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกับระดับความมุ่งหวัง	- .๐๘
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำกับระดับความมุ่งหวัง	- .๒๓

ผลจากตาราง ๑๒. แสดงว่า

๑. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงจะมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนไปต่ำมากนัก คือ ความสัมพันธ์ทางลบนี้ไม่นับสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงอย่าง ไม่ มากนัก คือ ความสัมพันธ์ทางลบนี้ไม่นับสำคัญทางสถิติ

จากผลที่ปรากฏทั้งสองประการนี้ แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง จะบิระดับความมุ่งหวังในการ เรียนต่ำเพียง เล็กน้อย ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ จะมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียนสูงกา เล็กน้อย

๓. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการ เรียน ของ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ต่างกัน

ตามข้อสมมุติฐานที่ ๓ ทว่า "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง และต่ำ จะบิระดับ ความมุ่งหวังในการ เรียนต่างกัน" นั้นจากการวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยวิธีการใช้ t - test หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในสองกลุ่ม ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง ๑๓.

ตาราง ๑๓. ค่าความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการ เรียนของ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน สูงและต่ำ

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	\bar{X} ระดับความมุ่งหวัง	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง	.๐๖๒	.๓๓๗
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ	.๐๘๕	

ผลจากตาราง ๑๓. แสดงให้เห็นว่า เด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเล็กน้อย ความแตกต่างระหว่างระดับความมุ่งหวังของทั้งสองกลุ่มนี้แตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น จึงได้นำตัวแปรอิสระในเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวแปรตามข้อสมมุติฐานที่ ๔ ที่ว่า "เด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน" จากการวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ระดับความมุ่งหวังในการเรียนในกลุ่มเด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยใช้ t - test ปรากฏความแตกต่าง ดังแสดงไว้ในตาราง ๑๔.

ตาราง ๑๔. ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังในการเรียนระหว่าง เด็กชายและ เด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	เพศ	\bar{X} ระดับความมุ่งหวัง	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	ชาย	.๐๕๑	.๘๐
	หญิง	.๐๓๔	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	ชาย	.๑๒๒	๑.๓๓
	หญิง	.๐๒๒	

ผลจากตาราง ๑๔. แสดงให้เห็นว่า

๑. ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนระดับสูง โดยที่เด็กชายมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูงปรากฏว่าเด็กชายมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลที่ปรากฏสรุปได้ว่า ไม่ว่าเด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงก็จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง แต่ระดับความมุ่งหวังไม่ต่างกันมากนัก และมีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่า เด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนที่สูงที่สุด และเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่ำที่สุด

๓. ความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

จากข้อสมมุติฐานที่ ๕ ที่ว่า "ในงานการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแต่ละแบบนั้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่างกัน" ผู้ทำการวิจัยได้แยกวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังออกเป็นสองตอน กล่าวคือ

ตอนที่หนึ่งหาความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองแบบให้ความรัก

ตอนที่สองหาความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองแบบการคาดหวังเอาภัยกับเด็ก

ทั้งนี้โดยการใ้ $t - test$ ผลปรากฏดังแสดงในตาราง ๑๕.

ผลจากตาราง ๑๕. แสดงให้เห็นว่า

๑. ทั้งเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูง เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเล็กน้อย ซึ่งความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๕. ค่าความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนในเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบให้ความรักและคาดหวังเอากับเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูแบบ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	\bar{X} ระดับความมุ่งหวัง	t
การให้ความรัก	สูง	.๑๐๘	.๑๑
	ต่ำ	.๑๑๓	
การคาดหวังเอากับเด็ก	สูง	.๐๐๑	๑.๕๑
	ต่ำ	.๐๘๑	

๒. ทั้งเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบคาดหวังเอากับเด็ก ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูง เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเล็กน้อย ซึ่งความแตกต่างนี้ ไม่น่ามีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลที่ได้ทั้งสองประการนี้ พอจะสรุปได้ว่า ไม่ว่าเด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบไหน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับใด ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงทั้งสิ้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แต่ระบอบมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเดียวกันเล็กน้อย

เป็นที่น่าสังเกตว่า ถ้าหากพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยระดับความมุ่งหวังของทั้งสองกลุ่มแล้ว จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยการให้ความรัก มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงที่สุด ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และได้รับการอบรม

เสียงผู้ช่วยการคาดหวังเอากับเด็กนั้น มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงไม่มากนัก กล่าวคือเกือบ
จะเท่ากับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กในกลุ่มนั้น

บทที่ ๔

สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผลและ เสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูสายแบบ คือ การให้ความรัก การลงโทษ และการคาดหวัง เอากับเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบที่ต่างกัน และภาพแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบที่ต่างกัน ทั้งนี้จะนำตัวแปรในเรื่อง เพศ เชื้อชาติ เกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับความมุ่งหวังในการเรียน และความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนของเด็ก เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบที่ต่างกันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใจในการศึกษาค้นคว้านี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนมัธยมสาริทธิวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๑๘๘ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้อทดสอบ ๑ ฉบับ ประกอบด้วย

๑. แบบสอบถามภูมิหลังของเด็ก

๒. แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังในความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ในคราวต่อไป

๓. แบบสอบถามการรับรู้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม ข้อ

Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire (B P B)

การวิเคราะห์หขอมูล

ในการวิเคราะห์หขอมูล ได้นำผลจากการตอบแบบสอบถามมาคำนวณหาสิ่งต่อไปนี้

๑. หาคะแนนเฉลี่ย
๒. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
๓. ทดสอบความแตกต่างโดยใช้ $t - test$
๔. หาคะแนนร้อยละ

ผลการวิเคราะห์หขอมูล

จากการวิเคราะห์หขอมูลได้พบว่า

๑. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ ในแบบการให้ความรัก และการลงโทษน้อย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการคาดหวัง เอากับเด็กมาก ทั้งนี้อาจมีนัยสำคัญทางสถิติ
๒. เด็กชายและ เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ ในแบบการคาดหวัง เอากับเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังในการ เรียน ต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

๑. จากการแบ่งกลุ่มเด็กตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของบุ่ปกครองในสามลักษณะ ซึ่งปรากฏผลออกมาสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มได้จำนวนมากพอที่จะทำการก็ศึกษาเห็นว่าเพียงสองกลุ่มเท่านั้น คือ กลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยการให้ความรัก/และด้วยการคาดหวัง เอา กับเด็ก ส่วนกลุ่มการลงโทษนั้น น้อยมากดังแสดงในตาราง ๓. กล่าวคือ ในกลุ่มให้ความรักมีจำนวน ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ และในกลุ่มคาดหวังเอา กับเด็ก มีจำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็น

ร้อยละ ๖๐.๐๐ ส่วนกลุ่มการลงโทษมีเพียง ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๑ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
 เท่านั้น การที่เด็กกลุ่มนี้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษจนวนน้อยเท่านั้น อาจจะไม่ดีจากสาเหตุ
 หลายประการ ประการแรกอาจจะเป็นเพราะว่า ครอบครัวของเด็กอยู่กันอย่างมีความสุข จากการ
 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ลงสัมภาษณ์ กล่าวคือ ส่วนใหญ่ของบิดามารดาเด็กนั้นอยู่ร่วมกัน มีเพียงส่วนน้อย
 เท่านั้นที่แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง จึงน่าจะเป็นสาเหตุว่าครอบครัวอยู่กันอย่างมีความสุข จึงทำให้มีการ
 ลงโทษน้อย นอกจากนี้บิดามารดาของเด็กส่วนมากยังมีชีวิตอยู่ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ที่บิดา
 หรือมารดาเสียชีวิต หรือเสียชีวิตทั้งบิดามารดา ก็เป็นเหตุผลสนับสนุนว่าเด็กน่าจะได้รับการอบรม
 เลี้ยงดูโดยไม่ใช้การลงโทษมาก เหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ ผู้ปกครองส่วนมาก มีอาชีพรับราชการ
 และคหกร ซึ่งจัดได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจและการศึกษาดีพอสมควร จากผลการวิจัยของ ไพบูลย์
 อินทวิชา พบว่า สภาพครอบครัวของนักเรียนในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ บิดามารดาอยู่รวมกัน คิดเป็น
 ร้อยละ ๘๐.๘๐ ของจำนวนทั้งหมด และ สวัสดิ์ บรรเทิงสุข^๒ ได้พบว่า ผู้ปกครองนักเรียน
 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรส่วนใหญ่ มีรายได้ประมาณเดือนละ
 ๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ บาท (ร้อยละ ๒๘.๖๘) รองลงมาคือ เดือนละ ๒,๐๐๐ - ๓,๐๐๐ บาท แลช
 ๓,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๑๖.๓๘ และ ๑๒.๗๐ ตามลำดับ นอกจากนี้ผู้วิจัยคน
 เดียวกันยังได้พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอาชีพรับราชการและคหกร^๓

^๑ ไพบูลย์ อินทวิชา การศึกษาถึงความต้องการ และปัญหาในการปรับปรุงตัวของ
 นักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิต แบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐
 ปรินญาณิพนธ์ ๕๖ หน้า.

^๒ สวัสดิ์ บรรเทิงสุข การสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับกาเลือกอาชีพ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๘ ในโรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ปรินญาณิพนธ์ ๕๖ หน้า.

^๓ ค. ๒๗ หน้า.

จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยที่กล่าวถึงนี้ มีผลสอดคล้องกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอันมาก จึงน่าจะมีเหตุผลเพียงพอที่จะสรุปได้ว่า บิคามารคาของ เด็กกลุ่มนี้ ไม่นิยมการอบรมเลี้ยงดูบุตร ภายการลงโทษจึงทำให้การแยกกลุ่มเด็กปรากฏผลดังกล่าว

ประการที่สองอาจจะเนื่องมาจากแบบทดสอบที่นำมาใช้ศึกษา ทั้งนี้เพราะความเข้าใจ ในเรื่องการลงโทษ และวิธีการลงโทษในวัฒนธรรมตะวันตกกับวัฒนธรรมไทย อาจจะไม่เหมือนกัน ถึงแม้จะได้พยายามปรับปรุงแบบทดสอบดังกล่าวแล้วเป็นอย่างมาก แต่ก็ยังพบว่า เด็กที่ได้รับการ อบรมเลี้ยงดูในแบบการลงโทษมีจำนวนน้อยจนไม่อาจจะนำไปเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่นได้ดังกล่าว

ประการสุดท้ายอาจจะ เป็นเพราะในปัจจุบันนี้ พ่อแม่เข้าใจว่าการปกครองแบบประชาธิปไตย นั้นไม่จาเป็นต้องลงโทษหรืออาจจะ เป็นเพราะพ่อแม่มีภารกิจอย่างอื่นที่ต้องปฏิบัติมาก ซึ่งอาจจะ เนื่องมาจากสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมบีบบังคับ จนทำให้ไม่มีเวลาที่จะลงโทษเด็ก และได้โยน ภาระการอบรมเลี้ยงดู โดยเฉพาะในด้านการลงโทษนี้ไปให้กับโรงเรียนเสียเป็นส่วนใหญ่

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและการอบรมเลี้ยงดู พบว่าเด็กที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง มีแนวโน้มที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ ความรัก^{สูง} การลงโทษและการคาดหวัง เขากับเด็กน้อย แต่ไม่บ่อยมากนัก ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนต่ำนั้น จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก และการลงโทษค่อนข้างมาก แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวัง เขากับเด็กสูงอย่างมาก เกี่ยวกับเรื่องนี้ ฮิลเลียด ได้ ศึกษาคนควาด้งที่โตแล้วแล้วในบทแรก สรุปได้ว่า พ่อแม่ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง ใจอานาจ และเข้มงวดกว่าคว้นมากกว่าพ่อแม่ของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ จะเห็นได้ว่า ในเรื่องการใจอานาจนั้นส่วนหนึ่งคือการลงโทษ ซึ่งการวิจัยที่กล่าวถึงได้ผลใกล้เคียงกัน กล่าว คือ พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงนั้น ได้รับการลงโทษมากกว่าพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ต่ำ นอกจากนั้น ผลการวิจัยของ ขอรโรว ยังกล่าวไว้ สรุปได้ว่า บิคามารคาของ เด็กที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง ให้ความรักมากกว่าบิคามารคาของ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ ซึ่งก็นับได้ว่าผลที่ได้ใกล้เคียงกัน แต่ในด้านการลงโทษนั้นได้ผลโดยตรงกัน คือ ขอรโรว พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำได้รับการลงโทษมากกว่าพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง เหตุที่ทำให้ผลที่ได้แตกต่างกันนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่าง บิลักษณะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่อย่างไร

ก็ตาม จากผลงานของบอร์โรว์ เขาก็ยังพบว่ามีการสอดคล้องกับการวิจัยในครั้งนี้ คือในด้านการคาดหวังเอากับเด็ก ซึ่งบอร์โรว์พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะได้รับการคาดหวังเอาจากเด็ก สูงหรือต่ำเป็นอย่างมาก ส่วนการวิจัยในครั้งนี้ได้พบว่า เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูทางด้านสูงเป็นเอย่างมาก อีกประการหนึ่ง เนื่องจากว่าผู้วิจัยไม่ได้ลองหาคาสหสัมพันธ์ของเด็กทั้งกลุ่ม และไม่ได้อาว่าสหสัมพันธ์จะเป็นความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง (Linear) หรือแบบเส้นโค้ง (Curvilinear) จึงยังไม่สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดค่าทางสถิติที่พบจึงไม่สอดคล้องกับผลที่เ็นพบ อย่างไรก็ตาม ผลที่ปรากฏในตารางข้างต้น เป็นผลที่ทำให้เราคิดว่า ถ้าหาคาสหสัมพันธ์ของเด็กทั้งกลุ่ม อาจจะพบความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งก็ได้

๓. ในเรื่องความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน แม้ความแตกต่างจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ก็มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่า เด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยการให้ความรักเล็กน้อย แต่เมื่อมาความแตกต่างในเรื่องเพศ มาพิจารณาควแล้ว ก็จะได้เห็นว่าเด็กชายและเด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบนั้น จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันเพียงเล็กน้อย โดยเด็กชายของแคะ กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเด็กหญิงในกลุ่มเดียวกัน อาจจะกล่าวได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักและแบบการคาดหวังเอากับเด็กนั้น จะชายส่งเสริมความสัมพันธ์ผลทางการเรียนในเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย

๔. ในเรื่องความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียนเมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน พบว่าทั้งเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครูปกครองในแบบการให้ความรัก และแบบการคาดหวังเอากับเด็ก ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง โดยเด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักนั้น มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่า เด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กเล็กน้อย และเมื่อมาความแตกต่างในเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยก็พบว่า เด็กชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย แต่เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กนั้น จะมีระดับความมุ่งหวังสูงกว่าเด็กชายในกลุ่มเดียวกันมาก โดยสรุปแล้ว การอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ ชาย

ให้เด็กมีความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง โดยที่การให้ความรักส่งเสริมระดับความมุ่งหวังในเด็กชายได้มาก ส่วนการคาดหวังเอากับเด็กนั้น ส่งเสริมระดับความมุ่งหวังในเด็กหญิงได้มาก

ดังนั้นจึงพอจะตั้งข้อสังเกตได้ว่า ถ้าต้องการจะให้เด็กมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงแล้ว ควรจะอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยการให้ความรัก และการคาดหวังเอากับเด็ก โดยเด็กชายควรจะอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก และเด็กหญิงควรให้การอบรมเลี้ยงดูในแบบการคาดหวังเอากับเด็ก

๕. ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับความมุ่งหวังในการเรียนนั้นพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนต่ำเล็กน้อย ส่วนเด็กที่มีความสัมพันธ์ลบทางการเรียนต่ำ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงเล็กน้อย แต่แตกต่างจากความสัมพันธ์ลบมากกว่าพวกแรก ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับการวิจัยของ คร. สมพร บัวทอง ซึ่งกล่าวถึงข้างต้นแล้วว่า มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีความด้อยผลในทางการเรียนจะตั้งระดับความมุ่งหวังไว้ สูงกว่าเด็กที่มีความสำเร็จในทางการเรียน

๖. ในด้านความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน เมื่อมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้นพบว่า ทั้งเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ต่างก็มีความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูง โดยที่ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเล็กน้อย ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยที่กล่าวถึงในข้อ ๕. และเมื่อนำความแตกต่างในเรื่องเพศ เข้ามายกพิจารณาด้วย ก็พบว่า เด็กชายทั้งที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กหญิงในกลุ่มเดียวกัน

๗. ในด้านความแตกต่างของระดับความมุ่งหวังในการเรียน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้น พบว่าไม่ว่าเด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดู และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับใด ต่างก็มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนในระดับสูงทั้งสิ้น โดยที่เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสองแบบ จะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ

เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยการให้ความรักจะมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนสูง และได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยความรัก ร่องลงมาไ้กับเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 คำ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยการคาดหวังเอา กับเด็กตามลำดับ ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์
 ทางกรเรียนสูง และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอา กับเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวัง
 ในการเรียนสูงเพียงเล็กน้อย

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้เกิดแนวคิดต่าง ๆ ซึ่งอาจจะใช้เป็นแนวทางในการให้
 ข้อเสนอแนะต่อ บิคมารคาหรือผู้ปกครอง และแผนกแนะแนว ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
 ต่อไป ดังนี้

๑. สำหรับผู้เป็นบิดามารคาหรือผู้ปกครอง

๑.๑ ในการให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น ถ้าหากผู้ปกครองให้ความรักเล็กน้อยเกินไป
 ไปอาจจะมีผลทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การจะให้ความรักแก่เด็กอย่างเพียงพอ จึงจะ
 ช่วยให้เด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

๑.๒ ในการให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยการลงโทษก็เช่นกัน ถ้าผู้ปกครอง
 ลงโทษเด็ก น้อยเกินไปก็อาจจะทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การจะใช้การลงโทษเด็ก
 บางตามสมควร จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้อาจจะเห็นเพราะการให้รางวัลกับ
 การลงโทษ เป็นกลวิธีในการปกครองที่ควรระวังกันไป ถ้าจะใช้แต่เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งอาจจะ
 ได้รับผลประโยชน์ไม่มากเท่าที่ควร

๑.๓ ในการให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยการคาดหวังเอา กับเด็กนั้น ถ้าผู้ปกครอง
 ใ้หวังมากเกินไป กลับจะมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทางที่ดีจึงไม่ควรใ้หวังมากนัก

๑.๔ ถ้าต้องการจะให้เด็กมีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงขึ้น ควรจะอบรม
 เลี้ยงดูด้วยการให้ความรัก และการคาดหวังเอา กับเด็ก โดยถ้าเป็นเด็กชายควรจะเน้นที่การให้
 ความรัก และถ้าเป็นเด็กหญิงควรจะเน้นที่การคาดหวังเอา กับเด็ก

๓.๓ ในการตัดสินใจว่าเด็กผู้ใดจะจัดเป็นเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หรือต่ำ นอกจากจะใช้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบแล้ว น่าจะไต่ล่องไปขอสอบถามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นำมาพิจารณาประกอบด้วย สำหรับระดับความมุ่งหวังในการเรียนนั้น อาจจะทำให้เด็กคาดหวังเอาจากคะแนนเฉลี่ยผลการสอบครั้งต่อไป หรือจากคะแนนข้อสอบความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนก็ได้ แต่ถ้ามองพิจารณาจากข้อสอบดังกล่าว ควรจะให้เด็กได้ทำข้อสอบชุดหนึ่ง แล้วเฉลยคำตอบให้เด็กทราบ เพื่อจะได้ทราบผลสัมฤทธิ์ของตนเอง อันถือเป็นประสบการณ์ที่เด็กใช้เป็นแนวในการคาดดวงคะแนนผลการสอบ ข้อสอบความสัมฤทธิ์ผลในชุดต่อมา จะช่วยให้เด็กทราบระดับความมุ่งหวังในการเรียนที่แน่นอนยิ่งขึ้น

๓.๔ ควรจะไต่ล่องโดยยึดถือ แผนกวิชาที่เด็กเรียน สถานะเศรษฐกิจ และการศึกษาของพ่อแม่ มาเป็นตัวแปรในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

๓.๕ ถ้าจะใช้แบบสอบถามชุดนี้ให้เกิดประโยชน์อย่างจริงจัง ควรจะได้นำไปหาคำถามเชื่อมั่น ความเที่ยงตรงและอำนาจจำแนก และปรับปรุงทางด้านภาษาให้ใหม่อีกครั้ง เพื่อจะได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๓.๖ การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ นับได้ว่าเป็นเรื่องใหม่ สำหรับประเทศไทย จึงน่าจะได้มีการศึกษาค้นคว้ากันต่อไปให้ลึกซึ้ง โดยเฉพาะในเรื่องการลงโทษของพ่อแม่ ควรจะได้มีการศึกษาให้กว้างขวางและลึกซึ้ง จะได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ รู้จักป้อนนักเรียน ฉบับที่ ๒
 โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๓, ๑๓๖ หน้า.
- นิยม ศรีโสภณ ป้อนนักเรียนระดับมัธยมศึกษา รายงานประกอบการศึกษา เนื่องในการอบรม
 เตรียมผู้บริหาร กรมวิสามัญ ๒๕๑๐, ๘๗ หน้า.
- ไพบุลย์ อินทวิชา การศึกษาถึงความต้องการ และปัญหาในการปรับปรุงตัวของนักเรียนโรงเรียน
มัธยมสามัคคีแบบประสม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐
 ปรินิพนธ์ ๒๕๑๑, ๓๘๗ หน้า.
- มหาคัศไทย, กระทรวง รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน โรงพิมพ์สำนัก
 ทำเนียบนายกรัฐมนตรี ๒๕๐๘, ๓๓ หน้า.
- มินนิโซตา, มหาวิทยาลัย สถาบันสวัสดิการเด็ก การเลี้ยงดูและอบรมเด็ก สภาวิจัยแห่งชาติ
 (แปล) ๒๕๑๑, ๒๗๒ หน้า.
- วัลลภ กัณฑ์พิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับของความปรารถนาใน
การสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน ปรินิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๕๕ หน้า.
- ศิริพร หลิมศิริวงศ์ ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง
 ปรินิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๑, ๒๕๐ หน้า.
- ศึกษานิเทศก์, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก ๒๕๐๘,
 หน้า ๑๐๒ - ๑๐๘.
- สมพร บัวทอง และคณะ สัมพันธ์ภาพระหว่างประสบการณ์ในการเรียน และระดับความมุ่งหวัง
กับผลการกระทำ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควา เรืองแก้ว ๒๕๑๑, ๓๖ หน้า.

สวัสดิ์ บรรเทิงสุข 'การสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ ในโรงเรียนสารคดีวิทยาลัยวิชาการศึกษา"
ปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๐, ๒๒๔ หน้า.

Almedia, Cynthia Hyacinth, "Children Perception of Parental Authority and love, School Achievement and Personality," Dissertation Abstracts, 29 : 3863 A, 1969.

Biglin, James Eugene, "The Relationship of Parental Attitudes to Children's Academic and Social Performance," Dissertation Abstracts, 25 : 5725 - 5726, 1965.

Brim, Orville G., Education for Child Rearing, The Press Press, New York, 1965, 362 pp.

Bull, Marry Rewicz "A Comparision of The Goal - Setting Behavior of Achieving and Underachieving Elementary School Boys and Their Parents," Dissertation Abstracts, 27 : 961 B, 1967.

Clarke, H. Harrison and Stephen T. Stratton, "A Level of Aspiration Test Based on the Grip Strength Effort of Nine - Year - Old Boys" Child Development, 33 : 897 - 905, 1962.

Cox, F. M. and Patricia M. Leaper, "Assesing Some Aspects of the Parent - Child Relationship," Child Development 32 : 639 - 648, 1961.

Fazed, Monhamed K., "Child's Perception of Parent Attitude," Dissertation Abstracts, 29 : 3084 B, 1969.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longman, Green and Co., New York, 1960, 478 pp.

Good, Carter V., (ed), Dictionary of Education, McGraw - Hill Book Co., Inc., 1959, p. 7.

Gulford, J. B., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Kogakusha Company, Ltd., Tokyo, 1965, 486 pp.

Hilliard, Thomas and Robert M. Roth, "Maternal Attitude and The Non-Achievement Syndrome," The Personality and Guidance Journal, 47 : 424 - 428, 1969.

McNemar, Guinn, Psychological Statistics, John Willey & Sons, Inc., New York, 1955, 408 pp.

Morgan, Clifford Thoms, Introduction to Psychology, McGraw - Hill, 1959, p. 82.

- Morrow, William R. and Robert C. Wilson "Family Relations of Bright High - Achieving and Under Achieving High School Boys," Child Development, 32, 1961, 508 - 514 pp.
- Lewin, Kurt and others, "Level of Aspiration" in Hunt, Personality and the Behavior Disorder, V. 2, the Ronald Press Company, New York, 1944, pp. 333 - 378.
- Russell, David H., Children's Thinking, Boston, Ginn, 1956, 449 pp.
- Sear, Robert, Eleanor Maccoby and Harry Levin, Pattern of Child Rearing, Row, Peterson and Company, 1957, 549 pp.
- Siegelman, Marvin, "Evaluation of Bronfenbrenner's Questionnaire for Children Concerning Parental Behavior," Child Development, 36 : 162 - 172, 1967.
- Symonds, P. M., Psychology of Parent - Child Relationship, Appleton - Century-Crofts, Inc., 1939, pp. 9 - 28.
- Whittaker, James O., Introduction to Psychology, Philadelphia, Saunders, 1965, 631 pp.
- Worell, Leonard, "Level of Aspiration and Academic Success" The Journal of Educational Psychology, 50 : 47 - 54, 1959.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

บัญชี
(ค่าสถิติพื้นฐาน)

ตาราง ๑๖. ค่าสถิติพื้นฐานของสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัญลักษณ์	ผลสัมฤทธิ์สูง	ผลสัมฤทธิ์ต่ำ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ΣX	193.42	123.24
	$(\Sigma X)^2$	37411.30	15173.31
	ΣX^2	659.40	277.86
	ΣXY	9538.56	6430.38
การให้ความรัก	ΣY	2812	2864
	$(\Sigma Y)^2$	7907344	8202496
	ΣY^2	146760	150894
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ΣX	193.42	123.24
	$(\Sigma X)^2$	37411.30	15173.31
	ΣX^2	659.40	277.86
	ΣXY	5538.18	4123.46
การลงโทษ	ΣY	1633	1813
	$(\Sigma Y)^2$	2666689	3286969
	ΣY^2	49227	66340

ตาราง ๑๖. (ต่อ)

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัญลักษณ์	ผลสัมฤทธิ์สูง	ผลสัมฤทธิ์ต่ำ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ΣX	193.42	123.24
	$(\Sigma X)^2$	37411.30	15173.31
	ΣX^2	659.40	277.86
	ΣXY	10430.59	6687.42
การคาดหวังเอากับเด็ก	ΣY	3079	2994
	$(\Sigma Y)^2$	9480241	8964036
	ΣY^2	170021	164623
	N	57	55

ตาราง ๑๗. กาสถิติพื้นฐานของสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับความมุ่งหวังในการเรียน

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	สัญลักษณ์	ผลสัมฤทธิ์สูง	ผลสัมฤทธิ์ต่ำ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ΣX	193.42	123.24
	$(\Sigma X)^2$	37411.30	15173.31
	ΣX^2	659.40	277.86
	ΣXY	10.90	10.06
ระดับความมุ่งหวังในการเรียน	ΣY	3.53	4.78
	$(\Sigma Y)^2$	12.46	22.85
	ΣY^2	3.09	4.28
	N	57	55

ตาราง ๑๘. ค่าสถิติพื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยสองกลุ่ม

ความแตกต่างของ		ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	\bar{X}	N
ผลสัมฤทธิ์เมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความรักและคาดหวัง	รัก	204.85	591.64	41963.52	2.81	73
	คาด	321.78	935.29	103542.84	2.82	114
	หวัง					
ผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายและหญิง เมื่อได้อบรมเลี้ยงดูแบบให้ ความรัก	ชาย	90.77	256.19	8239.19	2.75	33
	หญิง	114.12	335.66	13023.37	2.87	40
ผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายและหญิง เมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบการคาด หวังเอา กับเด็ก	ชาย	181.42	513.22	32913.22	2.75	66
	หญิง	140.38	421.43	19706.54	2.92	48
ระดับความมุ่งหวังเมื่ออบรม เลี้ยงดูแบบการให้ความรักและ การคาดหวังเอา กับเด็ก	รัก	8.45	7.41	71.40	.116	73
	คาด	5.58	7.25	31.14	.048	114
	หวัง					
ระดับความมุ่งหวังของเด็กชาย และหญิง เมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบ การให้ความรัก	ชาย	4.27	2.40	18.23	.129	33
	หญิง	3.73	5.02	13.91	.093	40
ระดับความมุ่งหวังของเด็กชาย และหญิง เมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบ การคาดหวังเอา กับเด็ก	ชาย	1.50	4.06	2.25	.002	66
	หญิง	4.44	3.20	19.71	.092	48

ตาราง ๑๘. (ต่อ)

ความแตกต่างของ		ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	\bar{X}	N
ระดับความมุ่งหวังเมื่อมีผลสัมฤทธิ์สูง และต่ำ	สูง	3.54	3.29	12.53	.062	57
	ต่ำ	4.77	3.16	22.75	.085	56
ระดับความมุ่งหวังของเด็กชาย และหญิง เมื่อมีผลสัมฤทธิ์สูง	ชาย	2.29	2.08	5.24	.091	25
	หญิง	1.25	1.21	1.56	.039	32
ระดับความมุ่งหวังของเด็กชาย และหญิง เมื่อมีผลสัมฤทธิ์ต่ำ	ชาย	4.29	2.42	18.40	.122	35
	หญิง	.48	1.74	.23	.022	21
ระดับความมุ่งหวังเมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักและมีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำ	สูง	2.09	2.04	4.37	.104	20
	ต่ำ	2.26	1.61	5.11	.113	20
ระดับความมุ่งหวังเมื่ออบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังและมีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำ	สูง	.04	.68	.0016	.0012	31
	ต่ำ	3.02	3.39	9.1204	.0915	33

ภาคผนวก ข.

(แบบสอบถาม)

✓

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็นสามตอน ก่อ

ตอนที่ ๑. เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของตัวเธอ โดยขอให้เธอชี้แจงเรื่องหมาย ✓
 ลงหมายข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของตัวเธอ ส่วนในข้อที่ว่างไว้ โปรดเติมคำตอบ
 ของเธอลงไป คำถามในตอนนี้มี ๓ ข้อ

ตอนที่ ๒. เป็นคำถามเกี่ยวกับผลการเรียนของเธอ ในชั้น มศ.๒ และความภาคภูมิใจใน
 ผลการเรียนชั้น มศ.๓ ของเธอซึ่งคาดว่าจะสอบได้ คำถามในตอนนี้มี ๓ ข้อ

ตอนที่ ๓. มี ๔๕ ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกของเธอที่มีต่อการปกครองของพ่อแม่
 หรือผู้ปกครองที่เธออาศัยอยู่ และให้การยอมรับเลี้ยงดูเธอมา ให้แต่ละข้อความจะมีช่องว่าง
 ทางขวามือให้เธอแสดงลักษณะความรุนแรงหรือความมากน้อยจากการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่
 ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเธอรู้สึก โปรดชี้แจงเรื่องหมาย ✓ ให้ตรงตามความรู้สึกของเธอ
 ตัวอย่างเช่น

ทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง บางครั้ง นานๆครั้ง ไม่เคย

(๑) เธอชมภาพยนตร์ไทยจากโทรทัศน์ ✓

ถ้าเธอดูภาพยนตร์ไทยจากโทรทัศน์เกือบทุกครั้ง ก็ให้ชี้ ✓ ลงข้างใดข้อความนั้น

๒. ขอบ้าให้ทราบว่าสิ่งที่ได้รับจากการสอบถามครั้งนี้จะเก็บไว้เป็นความลับ ทั้งไม่ไ่ก่กำหนด
 ให้เธอเขียนชื่อของเธอลงไปด้วย ดังนั้นขอได้โปรดตอบให้ตรงตามความเป็นจริงให้มากที่สุด
 และขอให้ตอบทุกข้อ เพราะถ้าเว้นไปบางข้อคำตอบของเธอทั้งหมดจะไม่สามารถใช้ประโยชน์
 ได้เลย.

ตอนที่ ๑ ✓

๑. โรงเรียน ชั้น

สาย สามัญ

อาชีพ

แผนกวิชา

๒. เพศ ชาย

หญิง

๓. ความจริงเกี่ยวกับนิคมารคาและผู้นักกรอง

ปัจจุบันนิคมารคา

รวมกันอยู่

แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง

บิดา ยังมีชีวิตอยู่

เสียชีวิต

ถ้ายังมีชีวิตอยู่มีอาชีพ

ถ้าเสียชีวิตแล้ว เสียเมื่อเธออายุประมาณ..... ปี

มารคา

ยังมีชีวิตอยู่

เสียชีวิต

ถ้ายังมีชีวิตอยู่มีอาชีพ

ถ้าเสียชีวิตแล้ว เสียเมื่อเธออายุประมาณ

ผู้ที่ไถ่อบรมเลี้ยงดูเธอมาจนที่สุดตั้งแต่เด็กจนโต คือ

ปัจจุบันเธออยู่กับ

ตอนที่ ๒ ✓

๑. เมื่อเธอเรียนชั้น มศ.๒ เธอสอบได้คะแนนเฉลี่ยปลายปี (โปรดตอบเป็นตัว.๑.)

เพียงพอ

๒. เธอมีความรู้สึกอย่างไรกับผลการเรียนชั้น มศ.๒ ของเธอ

ไม่เพียงพอ

เฉย ๆ

๓. เธอคาดว่า ในปลายปี มศ.๓ นี้ เธอจะสอบได้คะแนนเฉลี่ยปลายปี..... (โปรดตอบเป็นตัว.๑.)

ทุกครั้ง	เกือบ ทุกครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย

- ๔๑. ✓ พ่อแม่ต้องการให้ฉันทำอะไรตามที่ท่าน
สั่งโดยไม่มีโต้เถียง
- ๔๒. พ่อแม่แสดงความรู้สึกยุ่งยากใจเมื่อจะตอ
งลงโทษฉัน
- ๔๓. ✓ ฉันสามารถจะโต้เถียงเมื่อพ่อแม่พูดไม่ถูกใจฉัน
- ๔๔. ✓ พ่อแม่ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อฉันทำผิดไปแล้ว
- ๔๕. ✓ เมื่อฉันจะขออะไรจากพ่อแม่ ไม่ว่าท่านจะชอบ
หรือไม่ชอบ ท่านก็ให้

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของเธอ)

A STUDY OF THE RELATIONSHIP BETWEEN CHILD REARING PRACTICES AND ACADEMIC
ACHIEVEMENT AND LEVEL OF ASPIRATION OF THE M.S. 3 STUDENTS OF THE COLLEGE OF EDU
CATION PRASARNMIT DEMONSTRATION SCHOOL
IN THE ACADEMIC YEAR OF 2513

ABSTRACT

BY

PRAYUT WATCHARADIT

Presented in partial fulfilment of the Requirements
for the Master of Education degree
at the College of Education

March 5, 1971

In this study, an attempt was made to find out (1) the relationships between three types of child - rearing practices and his academic achievement. Love, punishment, and demand are the three aspects of child rearing practices mentioned above; (2) whether there are differences between the academic achievement of students who were brought up under different types of child rearing practices; (3) whether there are differences between level of aspiration of students who were brought up by those different types of child rearing practices; (4) the relationships between academic achievement and level of aspiration; (5) the difference between level of aspiration of children with high and low academic achievement who were brought up with parental love; and (6) the difference between level of aspiration of children with high and low academic achievement who were brought up with parental demand.

The sample group for this study was the 199 M.S. 3 students of the College of Education Prasarnmit Demonstration School in the academic year of 2513.

The instrument used consisted of an analysis of the academic achievement scores which was evaluated from the students' grade point average. The questionnaire for grouping students according to the three types of child rearing practices was adapted from Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire (B P B). The level of aspiration was ascertained through the student's expectation of this grade point average.

The statistical procedures used for analyzing the data included the computation of percentages, means, simple - correlation and a t - test for matched group.

The major findings were as follows:

1. The students brought up with parental demand were found to be the largest group; those brought up with parental love formed the second largest group; and those brought up with parental punishment formed the smallest group.

2. The students with low academic achievement were found to be those who were brought up with parental demand rather than by love or by punishment. This finding was significant at the .05 level.

3. No statistically significant differences in the score were found among children with different academic achievements and types of child rearing practices.

4. More girls than boys who had been brought up under parental demand had a high level of aspiration. This was found to be significant statistically at the .05 level.

5. A certain number of boys and girls, both with high and low academic achievement, were found to have a high level of aspiration. The low achievement groups had a higher level of aspiration than the high achievement groups. But the difference was found as statistically insignificant.

6. Students with high and low achievement who had received parental love were found to have a high level of aspiration. Students with high and low achievement who were brought up with parental demand were found to have a high level of aspiration. There was a tendency for each low achievement group to have a higher level of aspiration than each high

achievement group. But the difference was found as statistically insignificant.

for further research the followings should be observed:

1. Since the number of children reared with parental punishment is evidently small, there should be further study in this area to a greater extent.
2. Studies should be made by taking into account children with various socio - economic backgrounds.
3. A comparative study of normal children and children with behavioral problems should be investigated.

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับ
ความมุ่งมั่นในการเรียน ของนักเรียนชั้น มศ. ๓ โรงเรียนมัธยมสาวิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาระสาณมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓

โดย ประยุทธ์ วัชรกะดิษฐ์

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึง

- ๑. ความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูสามแบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบการให้
ความรัก แบบการลงโทษ และแบบการคาดหวังเอากับเด็ก ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ๒. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูใน
แบบต่างกัน
- ๓. ความแตกต่างของระดับความมุ่งมั่นในการเรียนของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
ในแบบต่างกัน
- ๔. ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับความมุ่งมั่นในการเรียน
- ๕. ความแตกต่างของระดับความมุ่งมั่นในการเรียนของเด็กเมื่อมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน สูง และต่ำ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก
- ๖. ความแตกต่างของระดับความมุ่งมั่นในการเรียนของเด็ก เมื่อมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน สูง และต่ำ และได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการคาดหวังเอากับเด็ก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนมัธยม
สาวิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาระสาณมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๑๕๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ซึ่งนำมา
จากคะแนนเฉลี่ยของเด็ก แบบสอบถามเพื่อแยกเด็กออกตามการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ โดยได้
ปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม ชื่อ Bronfenbrenner Parent Behavior Questionnaire (B P B)
สำหรับระดับความมุ่งมั่นในการเรียนนั้นพิจารณาจากกวางคาดหวังคะแนนความสัมฤทธิ์ผลที่จะได้รับ

ในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยแก้ไขเครื่องมือทางสถิติในการวิจัย คือคะแนนรอยละ คะแนนเฉลี่ย ค่าสหสัมพันธ์ และค่า $t = test$

ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ได้พบมากที่สุด คือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก ส่วนกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษนั้น มีน้อยมาก

๒. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการคาดหวังเอากับเด็ก มากกว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก และการลงโทษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

๓. เด็กกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก และแบบการคาดหวังเอากับเด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

๕. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และสูง มีระดับความมุ่งหวังในการเรียนสูง แต่เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับความมุ่งหวังสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรัก จะมีระดับความมุ่งหวังสูง และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็ก จะมีระดับความมุ่งหวังทางการเรียนสูง มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่า เด็กกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีระดับความมุ่งหวังสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยขอเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษากันคว่าต่อไปดังนี้

๑. เนื่องจากปรากฏว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการลงโทษนั้น มีจำนวนน้อยมาก

จึงน่าจะได้อีกมากในเรื่องนี้ให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

๒. ควรจะได้อีกมากโดยนำเรื่องภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคม เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

๓. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องนี้ระหว่างเด็กปรกติกับเด็กที่มีปัญหาทาง

พฤติกรรม.